

Kolektiv autorů

Soumrak světů

AGENT
JFK
33

ve světě Miroslava Žambocha & Jiřího W. Procházky

agent
John Francis Kovář

33
SOUMRAK SVĚTŮ

PRVNÍ RYZE ČESKÁ SCI-FI / FANTASY SÉRIE!!!

Stanislav Juhaňák – TRITON

Copyright © Libor Machala, Vlado Ríša, Jiří W. Procházka,
Josef Pecinovský, Františka Vrbenská, Tomáš Bartoš,
Zbyněk Kučera Holub, Jaroslav A. Polák, Jan Kotouč,
Karolina Francová, Petr Totecký, Miroslav Žamboch, 2014

Cover Art © Petr Vyoral, 2014

Design © Jan Doležálek, 2014

Illustration © Martin Brtna, Alžběta Klímová, Lucie Kučerová,
Libor Machala, Stanislava Sobotková, Jitka Šenkeříková,
Petr Vyoral, 2014

Edition © 2014

All rights are reserved

ISBN 978-80-7387-794-1

Tohle je pracně vybojovaný sborník a historie Agentury

Zkáza. Definitivní slovo. Ale pro organizaci jako je Agentura, jako jsou Kováři rovnováhy, sousloví definitivní konec nemá kvalitu ostrého břitu, který učiní v jediném okamžiku z přítomnosti minulost. Spíš je to lis, obrovský supervýkonný lis, jenž drtí a ničí něco velmi houževnatého, vzdorujícího. Nakonec se mu to sice podaří, ale než dokáže rozdrtit živou organizovanou strukturu na mrtvou kaši, unikne spousta malých, životaschopných kapiček, které pak pokračují v nezávislé existenci...

V dlouhém temném úsvitu jsme se stali svědky zkázy agentury E.F. jako takové. Ale bohužel jsme neměli příležitost, nějak jsme to nestihli, ukázat rutinní práci i heroické výkony jednotlivých pěšáků odvádějících svou práci. Někdy rutinní práce splývá s heroickými výkony, to posoudí jen čas... a my.

A také jsme nedokázali vynést na světlo příběh, jak to všechno začalo, nebo spíš možné příběhy, jak to všechno začalo.

A také, zůstávají ty kapičky...

Snad se nám to podaří. Ukázat vám pěšáky, kapičky, i heroický konec.

Váš JFK Tým.

Libor Machala

Jsem nenápadný třiáctýřicetiletý chlápek z malého města, brány Beskyd v údolí řeky Ostravice, který už pár let přispívá na webové stránky JFK-fans kreslenými vtipky, komiksy a občas i nějakou povídkou. Když jsem před několika měsíci poslal Petrovi Totkovi příběh s názvem Spoutané emoce, navrhl mi, ať to s ní zkusím u redakce JFK, že by tu krátkou povídku možná mohli otisknout. To se kupodivu i stalo a bezcitný kyborg se ocitl na papíře na konci knížky Agent X-Hawk 2. Díky další spolupráci s Milenou Matějkovou a Mirkem Žambochem jste si mohli přečíst v JFK 30 povídku nazvanou Kriminálník a doufám, že ani třetí zářez v tomhle sborníku není poslední.

Nápad na povídku Nezvěstný v boji přišel s myšlenkou, jak by se asi zachoval současný člověk ztracený v realitě posunuté na ose času někde hluboko v dějinách. Dokázal by uplatnit své vědomosti a zkušenosti? Vynikl by v zaostalejší době, nebo by ho semlely nástrahy zaostalejší civilizace? Samozřejmě, že jinak by si asi s takovou situací poradil lékař a jinak zase automechanik. Já napsal akční příběh z pohledu vojáka Military divize EF, který zanechal svou stopu v historii.

Obrázek k povídce jsem si nakreslil sám a chtěl jsem na něm pouze jednoduše ztvárnit transformaci z agenturního žoldáka na gladiátora v aréně.

NEZVĚSTNÝ V BOJI

Ležel jsem na zemi v ochranné masce a kombinéze a cítil ten pomalu se vkrádající chlad, který se vetřel do krajiny se západem slunce. Na bojové rukavice jsem si natáhl termo-palčáky, protože někdy o životě a smrti můžou rozhodnout i takové maličkosti, jestli máte, nebo nemáte ztuhlé prsty od zimy. Vpravo vedle sebe jsem měl položenou odjištěnou plazmovou karabinu BFG, vlevo ode mě nehnutě ležel Bravo pod stejnou maskovací plachtou typu Kryptotex jako já a byl zcela neviditelný. Charlie dřepěl na ruině zdi, jistil celý prostor velkorážní odstřelovací puškou a Delta byl na předsunuté pozici, na nepřítele by narazil jako první. Echo byl zelenáč a tohle byla jeho první akce, nechal jsem ho vzadu, aby nám kryl záda.

Úkol zněl jasně, zabránit jednomu mezirealtnímu pašeráckému gangu vykrást opuštěný sklad jaderných zbraní nacházejících se v jednom z mnoha bunkrů kousek za námi. Pomalu jsem pohyboval infradaleskohledem po válkou zničené krajině. Vybral jsem pěkné, přehledné místo, kde bylo malé údolíčko jako na dlani. V okolí jsem nezachytil žádný pohyb, tak jsem odložil dalekohled a ještě překontroloval rozmístěné impulsní radary, které také nezaznamenaly žádnou aktivitu ve střežených sektorech. Prověřil jsem jednotku interkomem, hlavně kvůli nováčkovi, jestli neusnul, protože zdřímnout si v této pustině znamená smrt.

Tahle dimenze je jedna velká radioaktivní sračka. Lidstvo se zase jednou vyznamenalo, svůj svět rozbombardovalo jadernými bombami a zamořilo chemickými a biologickými bojovými látkami. V pustině už nenarazíte na žádného živého tvora, strategické po-

zice ojediněle kontrolují pouze robotizované jednotky několika vojenských mocností. Neměl jsem žádnou radost z toho, že moji jednotku poslali do tohohle pekla, ale taková je už služba. Voják z Military divize si mise nevybírání, dostává ty nejhorší úkoly a o metálech za hrdinské činy si může nechat jen zdát. Už major Walker v agenturní akademii říkával: „Aby militák přežil, musí žrát ostnatej drát, chcát napalm a mouchu trefit mezi oči na sto metrů.“

„Alfo, tady Echo, mám kontakt. Někdo tu je!“ ozval se nováček.

Střelba! Nechápal jsem, jak je to možné, že nám někdo mohl vpadnout do zad. Na analýzy teď nebyl čas, v nočním tichu na šesté hodině rachotily samopaly, a nebyly to agenturní zbraně. Zvuk AK sedmistovky, oblíbené u pašeráckých skupin, rozeznám neomylně na první výstřel.

„Charlie, budeš nás krýt! Delto, Bravo, stahujeme se! Echo, drž pozici!“ instruoval jsem jednotku.

„Delta rozumí“

„Bravo okay.“

„Charlie, Charlie, ozvi se! Kurva, Charlie! Echo, co se děje?“ řval jsem, ale ti dva mi neodpovídali. Strhl jsem ze sebe maskování a terén pár metrů přede mnou zkypřil nepřítel rojem zásahů z dlouhé dávky. Odpověděl jsem mu výstřelem z plazmy. První střela neomylně zasáhla cíl a jedna pašerácká hlava v plynové masce se po zásahu doslova vypařila. Dalšího jsem dostal výstřelem do hrudi a nepomohla mu ani neprůstřelná vesta. Vzduchem vířily cáry masa, rozervaných vnitřností, úlomky kostí a kevlaru. Ještě jsem poslal pár žhavých pozdravů na nepřátelské pozice, ale pašeráci už střelbu neopětovali.

„Alfo, tady Charlie, stahují se, Echo zraněn,“ uslyšel jsem konečně odstřelovače.

„Alfa rozumí, Bravo, jdeme na pozici Echa,“ zavelel jsem.

Na pozici Echa jsme se dostali během chvíle bez jakéhokoliv kontaktu s nepřítelem. Nováček to koupil do ruky, a to dost ošklivě, tohle zranění bude vyžadovat velkou dovednost agenturních doktorů. Charlie mu ránu zastíkával obvazem ve spreji. Hmota

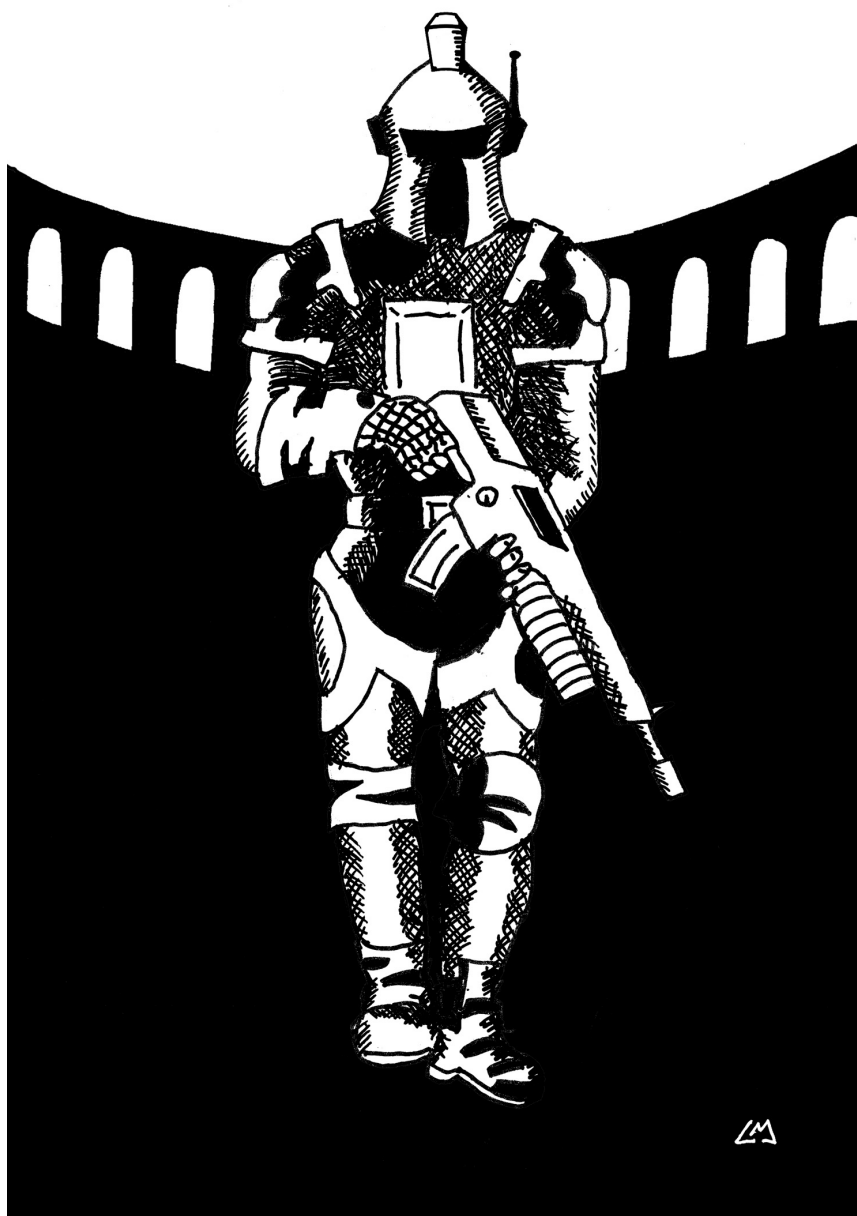

okamžitě na zranění ztuhla a zastavila krvácení. Rozhodl jsem se prověřit pozici pašeráků, naznačil jsem Bravu, ať jde se mnou. Charlieho jsem nechal u zraněného a Delta jim kryl záda. Vyběhli jsme mezi rozvaliny po stezce, kterou jsme si před několika hodinami odminovali. Za okamžik jsem zahlédl před námi jednoho z pašeráků. Než se stačil otočit, udělal jsem mu plazmou v zádech díru, kterou by se v pohodě protáhlo menší dítě. Za rozpadlou zdí jsem na poslední chvíli skočil k zemi. Zhlédl jsem záblesky z nepřátelské hlavně a nad hlavou mi zabzučelo hejno kulek. Bravo mě začal krýt stělbou ze své útočné pulzní pušky M-41 Armat. Člen pašeráckého gangu padl k zemi jako pytel písku, ani jsem nestačil zaregistrovat, kam to koupil. Ostatní protivníci se ztratili v nočních stínech.

„Do prdele, chtějí zmizet,“ zaklel mezi zuby do interkomu Bravo a ukazoval k bunkru číslo osmnáct.

I já jsem na tu dálku poznal namodralou záři aktivovaného mezireálného portálu. Tak takhle nás nachytali pašeráci na švestkách. Nasměrovat portál s takovou přesností do cílové lokality dokážou jen u nás v Agentuře, takže nás buď někdo prodal, nebo měl tenhle gang ohromné štěstí, ale na štěstí jsem já přestal věřit po těch letech u Military už dávno.

„Musíme je dostat, kryj mě, vezmu to přes močál,“ rozhodl jsem se nadběhnout pašerákům přes zrádný bažinatý úsek a odříznout jim ústupovou cestu. Sprintem jsem překonával radioaktivní bažinu za podpory Brava, který krátkými dávkami ostřeloval pozice nepřátel. Instinktivně jsem se vyhýbal zrádným místům, kde bych mohl uvíznout. Aniž bych zapadl do bahna nebo šlápl na nějakou starou minu, dostal jsem se až k bunkru označenému osmnáctkou. Bránu otevřenou do jiného světa jsem měl těsně za zády a v zorném poli nebyl zatím žádný protivník. Nebyla to zrovna skvělá strategická pozice, nikde žádný balvan nebo kráter, který by mi posloužil ke krytí, tak jsem pouze zaklekl. Doufal jsem, že mi bude stačit moment překvapení. Snažil jsem se vydýchat, abych měl jistou ruku při nevyhnutelném střetu. Jemně jsem namáčknuł spoušť, sotva jsem rozeznal první lidskou siluetu

LM

v infraskopu zaměřovače. Byl to zásah jako z učebnice, za který by mě pochválil i major Walker. Podle povědomého prsknutí jsem si tipl, že někdo vypálil z podvěsného granátometu, a už jsem ani nestačil doříct oblíbené sprosté slovo, když pět metrů ode mě explodoval vystřelený granát. Agenturní kombinéza přezdívaná Batman je kvalitní a střepiny z takového šuntu nepustí k tělu, ale tlaková vlna mě strhla přímo do portálu. Zajiskřilo se mi před očima a byl jsem v...

Rozmazanou tyrkysovou oblohu lemovaly spleti větví stoletých stromů. Opustil jsem peklo a probral jsem se v ráji? Vypadalo to hezky, ale mělo to jednu velkou chybu, nemohl jsem se nadechnout. Sáhl jsem si na tvář a sundal to, co bylo před akcí ochrannou maskou. Musel jsem setřít z obličeje hmotu rozteklou jako bláto, abych mohl volně nasát do plic čerstvý vzduch. Posadil jsem se na měkkém lesním mechu. Bojová kombinéza se už na mě díky Maurbyho efektu drolila, tak jsem její zbytky ze sebe strhal. Plazmová puška ležící opodál taky jevila známky Maurbyho působení v dimenzi s nižší úrovní vývoje. Teď se nehodila ani k tomu, abych ji použil jako klacek, protože by mohla ještě explodovat baterie. Plazmový zásobník u zbraně chyběl úplně.

Absolutně jsem netušil, kde jsem. Nevěděl jsem, jak dlouho jsem byl v bezvědomí, a o to těžší bylo uhodnout, jaký byl počasí rozpadu a působení Maurbyho efektu na mou výstroj a výzbroj. Jsem ve světě, kam se chtěli pašeráci ukrýt, nebo mohla exploze plazmového zásobníku při přenosu odchýlit portál do jiné dimenze? A kde jsou členové pašerácké skupiny teď? Že by je moje jednotka dostala všechny? Nebo prošli kolem mě a nechali mě být, protože si mysleli, že jsem mrtvý? Na žádnou z těchto otázek jsem neznal odpověď. Něco jsem teď ale podniknout musel, čekat na zadku na záchranu byl nesmysl. Musel jsem se o sebe postarat sám, prozkoumat okolní terén, jestli narazím na nějaké stopy civilizace.

Než jsem se dostal na kraj lesa, nezůstalo mi z původního oblečení ani spodní prádlo a z výstroje jsem nesl jen rezavé torzo

nože. Hned za lesem jsem narazil na strmý kamenný sráz s korytem řeky. Sešplhal jsem, abych mohl uhasit žízeň a zchladit v ledové vodě bosé nohy, rozdrásané náročným terénem. Nechtělo se mi šplhat po ostrých skalách zpátky nahoru k lesu a protější břeh řeky vypadal mnohem schůdnější, proto jsem se vrhl do říčního proudu. Nečekaný spodní proud mnou smýkl a ledová vlna mě strhla dřív, než jsem začal plavat. Proud mě sebral jako stéblo slámy, bokem jsem narazil na balvan a ztratil nůž. Další kámen mě zranil na koleně. Marně jsem se pokoušel dosáhnout chodidly na dno nebo se přidržet některého z kamenů, přes které mě nemilosrdně hnaly proudy vody. Konečně se mi podařilo prsty zachytit za nějaký balvan. Křečovitě jsem ho sevřel a lapal po dechu. Trochu jsem se snažil odpočinout, nadechnout a odrazit se směrem ke břehu. Po kouskách jsem se přibližoval, až se mi podařilo zachytit za kořen, to už byl břeh téměř na dosah. Vyškřábal jsem se na suchou zem, chladem mi drkotaly zuby a byl jsem k smrti vyčerpaný. V trávě jsem se schoulil do klubíčka a na chvíli usnul.

Stežka vyšlapaná zvěří byla na tomto břehu opravdu schůdnější. Držel jsem se v blízkosti řeky, abych netrpěl žízní, a doufal, že brzy narazím na známky nějaké civilizace. Prošel jsem řídkým lesem, přes bodláčí a trnitým křovím, skrz louku do jabloňového sadu. Byl jsem tak nadšený, že vidím první znaky přítomnosti lidí, že jsem málem zapomněl na veškerou opatrnost. Na kraji sadu stála malá chatrč a mně se vrátil instinkt válečníka. Využíval jsem obezřetně každého stínu a při krčen postupoval vpřed. Dřevěná bouda byla opuštěná a uvnitř se válely jen proutěné koše. Našel jsem prázdné pytle a jeden z nich jsem použil na bederní roušku.

Během další půlhodiny pochodu jsem rozpoznával známky lidské činnosti stále častěji. Pařezy po vykácených stromech, zapomenuté vědro na vodu u řeky nebo otisk bosé nohy v blátě. Za malým políčkem se tyčila velká dřevěná budova s ohradou. Opatrně jsem obešel stavení, které nemělo žádná okna a připomínalo stodolu. Připlížil jsem se na dosah ke zdi a ve skulinách mezi

silnými prkny jsem zahlédl pohyb. Přiložil jsem oko k větší škvíře. V celém vnitřním prostoru seděli nebo leželi lidé v nuzných, špinavých hadrech, navzájem spoutáni řetězy. Vlastně bych teď mezi ně jednoduše zapadl, překonání řeky a půldenní pochod lesním porostem ze mě udělaly polonahého, otrhaného a špinavého chudáka.

Jemné zaskřípání kamínků mě upozornilo, že je něco nebo někdo za mnou. Ve zlomku vteřiny jsem se otočil a spatřil pět mužů oděných v tunice, s koženými přilbami na hlavě, a nemohl jsem přehlédnout, že dva na mě mířili hroty kopí. Byli to bezpochyby lovci nebo hlídači těch zotročených lidí uvnitř. Rozestoupeni v půlkruhu se ke mně pomalu přibližovali. Kromě těch dvou s kopími byl další ozbrojen nějakým obuškem, ten vedle něj svíral v ruce dlouhý bič a pátý držel síť. Rozvážně a pomalu jsem udělal několik úroků stranou, a tak se přiblížil víc k jednomu z mužů s kopím. Zůstal jsem klidně stát, jako bych byl smířený s osudem, ale když byla špička kopí na dosah, hmátl jsem po něm. Chytil jsem ho za hrotem a podél těla potáhl k sobě. Překvapený lovec otroků zavrával, já druhou rukou přehmátl a prsty stiskl jeho zápěstí svírající zbraň. Přitáhl jsem si ho ještě blíž, zapáčil na zápěstí a úder malíkové hrany na ohryzek ho vyřadil ze hry pět proti jednomu. Jeho druhové ale zatím nehodlali chytat lelky, kolem nohy se mi omotal konec biče a já se po jeho škubnutí zapotácel. Bosá noha mi podklouzla na hlíně a už jsem padal k zemi. Letící síti jsem neměl šanci se vyhnout a jen jsem přes její široké mezery stačil pohlédnout do očí chlapovi s obuškem, který mě hned počastoval dvěma ranami přes záda. Po úderu do hlavy jsem ztratil vědomí.

V šerem zalité kobce s dalšími otroky, spoutaný na rukou i nohou, jsem ležel na něčem, co se kdysi nazývalo sláma. Byl z ní cítit zápach špíny a výkalů. Pokoušel jsem se najít lepší polohu pro své otlačené tělo, ale řetězy zařinčely a daly mi jasně najevo, že si o tom můžu nechat jen zdát. Tohle nebyl pětihvězdičkový hotel a bohužel ani polní ubikace, za kterou bych teď klidně platil zlatem.

Už to bude několik týdnů, co mě výbuch granátu vrhl do mezireálného portálu a já se dostal do tohoto světa. Když mě chytili lovci otroků, pokoušel jsem se od ostatních zajatců zjistit, kam jsem se to vlastně dostal. Mluvili mezi sebou většinou latinsky, tak jsem oprášil staré znalosti, které mi zůstaly z jedné mise ve světě, kde latina byla celosvětovým jazykem. Všechny získané poznatky vedly k tomu, že jsem v nějaké provincii starověkého Říma. Za pár dní nebylo v baráku pro otroky téměř k hnutí a otrokáři nás několikadenním pochodem hnali do nejbližšího města. Na trhu s otroky jsem byl prodán muži, který vypadal víc jako voják než jako majitel plantáže a po obchodní transakci jsem skončil zase v železech.

Ve smradlavé kobce na konci metauniverza mě nikdo z Agentury nenajde a nevěřil jsem, že by někoho mohlo napadnout, že jsem přežil výbuch u portálu. Odepsali mě jako nezvěstného v boji, na můj spis otiskli razítko MIA – Missing in action – a zařadili do velké kartotéky. Do kartotéky k mnoha dalším, kteří se z bojové mise nikdy nevrátili a nenašla se po nich ani spálená podrážka. Kdyby existoval nějaký důkaz, že jsem naživu, tak by se mě kluci z jednotky určitě pokusili vytáhnout z téhle bryndy, ale pro Agenturu jsem jen malý šroubek ve velkém stroji, který, když vypadl, nahradili okamžitě dalším.

Dnes se zdálo, že je venku rušněji než kdykoliv jindy. I přes všechny ten hluk jsem na chodbě uslyšel kroky. Zastavily se u cely, bouchla odsunutá závora a žalostně zavrzaly okované dubové dveře. Plamen pochodně mě oslepil, vnímal jsem nad sebou jen vysokou temnou postavu, která si nás prohlížela jednoho po druhém, a vzápětí jsem byl obdarován kopancem do stehna.

„Jak se jmenuješ, rabe?“ zahřměla otázka mého nového pána.
„Chci znát tvé jméno, otroku!“

„Strakusz,“ odpověděl jsem.

„Jak?“

„Stan Strakusz.“

„No, to je jedno,“ mávl rukou a otočil se na patě. „Vyvedte ho!“ zavelel a hned se mě chopily ruce dvou strážců.

Osvobodili mé nohy od těžkých okovů, ale ruce nechali spoutané. Donutili mě vstát a vyvedli z kobky. Prošli jsme temnou chodbou, ve které jen pár loučí osvětlovalo zelené fleky plísně. Konec chodby střežila velká vrata, před kterými strážci zastavili a sundali mi i kovová pouta na rukou. Odstoupili a zamířili na mě dlouhými kopími. Všiml jsem si na zemi ležícího štítu a meče. Zvedl jsem štít, i když to byl honosný název pro ten kus seschlého dřeva držící pohromadě díky několika kovovým plátům, a meč, krátký gladius, který měl už taky lepší časy za sebou. Neviditelné ruce otevřely obě křídla těžké dřevěné brány a mě zasáhly paprsky slunce jako blesk. Jen stěží jsem se v té denní záři orientoval. Popošel jsem do arény vysypané okrovým pískem, místy zbarveným tmavými skvrnami, o jejichž původu jsem si nedělal iluze. Aréna byla obehnaná dřevěnými tribunami plnými lidí čekajících na bojové představení plné bolesti a krveprolití. Z desítek, možná stovek hrdel zahřměl křik, až mi naskočila na šíji husí kůže. Proti mně kráčet mohutný muž v přilbě, hrudním pancíři a koženými chrániči holení a předloktí. Na přihlížející diváky mával velkým trojzubcem a užíval si přízeň publika. Asi jsem se měl stát zahřívacím soustem místního šampiona v gladiátorské aréně.

Potěžkal jsem meč a vyzkoušel jeho těžiště. Nebyl to žádný zážrak, ale na zabítí stačil. Jako každý militák, i já jsem musel ovládat všechny zbraně válečníků jakékoliv doby, jakéhokoliv světa. Od pulsní pušky až třeba po obouruční meč. Snažil jsem se trochu rozhýbat a prokrvit údy ztuhlé po pobytu v žaláři. Rozvážnými kroky jsem uhýbal doleva. Musel jsem zachovat klid a předvídat, kdy protivník zaútočí. Gladiátor ve zbroji roztočil síť nad hlavou.

Pohlédli jsme si do očí. V těch jeho bylo pohrdání a výsměch pro špinavého otroka v bederní roušce s narezlým mečem. Neustále točil síť a pomalu se přibližoval. Naznačil výpad trojzubcem, ale jen proto, aby mě zmátl. Velkým obloukem na mě hodil síť. Já jsem okamžitě poklesl v kolenou a sklonil hlavu, aby mě síť minula. Sotva proletěla nade mnou, zaútočil jsem proti gladiátorovi já. Chtěl jsem ho zasáhnout těsně pod prsní plát, ale byl to

zkušený bojovník, nenechal se mým výpadem zaskočit a včas ukročil stranou. Jeho trojzubec narazil do mého štítu, který se rozletěl na kusy, a já ucítil ostré říznutí. Zranil mě na paži mezi ramenem a loktem. Krev mi rychle stékala po hřbetě předloktí a kapala na zem.

„Zab ho! Zab ho!“ zahřměly hlasy z tribun, rozvášněné první krví.

Odhodil jsem torzo štítu a zvažoval další strategii. Snažil jsem se využít všechny zkušenosti z výcviku boje muže proti muži. Síly mi rychle ubývaly, neměl jsem na to, abych souboj protahoval. Musel jsem protivníka vyprovokovat, vyvést z rovnováhy. Byl jsem v Military vycvičen k zabíjení a dokud nechcípnu, budu zabíjet. A nehodlal jsem chcípnout teď, pod vidlemi nějakého bezvýznamného řezníka béčkové gladiátorské ligy.

„Bojuješ, jako bys před chvílí ošoustal vlastního psa,“ vykřikl jsem a plivl jeho směrem. Asi mé špatné latině porozuměl, nebo vytušil z odstínu mého hlasu, že o něm nemluvím zrovna hezky, a vyrazil proti mně s úmyslem skoncovat to se mnou jednou provždy. Já vyrazil proti němu. Těsně před tím, než se naše zbraně střetly, jsem šel do skluzu. Jeho trojzubec mě minul o vlasek, ťal jsem do jeho nekryté nohy a odkulil se stranou. Gladiátor zařval bolestí a klesl na kolena. Krev z přetáté tepny kropila rozžhavený písek arény. Okamžitě jsem byl opět na nohou, zvedl meč a bodl ho do šíje nad lopatkami. Gladius zůstal trčet v těle, musel jsem ho pevně chytit, zapřít se nohou a skopnout umírajícího na zem.

Dav zahučel údivem, pak řval nadšením. Zvedl jsem pravici se zarudlým mečem a zdravil rozvášněné diváky tohoto krvavého představení. Opojeně jsem nasával atmosféru, patřila jen mně. Uvědomil jsem si, že skandují mé jméno, byť zkomoleně.

„Spartakus! Spartakus! Spartakus!“

Vlado Ríša

Narodil jsem se nedlouho po druhé světové válce (1949) na východním Slovensku.

Po dlouhodobých studiích jsem vystřídal několik zaměstnání. Učil na vysokých i středních školách, byl pracovníkem výzkumného ústavu a zabýval se výrobou a výzkumem radioaktivních léčiv. Překládal jsem SF knihy a od roku 1982, kdy jsem se zúčastnil prvního, tedy nultého Parconu, jsem se zapojil do SF hnutí.

Od roku 1990 jsem začal pracovat v Ikarii, kterou mi časem hodil její původní šéfredaktor Ondřej Neff na krk. Když ji zastavili, nedal jsem se a způsobil vydávání XB-1.

Začal jsem psát, když jsem zjistil, že nemám co číst. Protože to byli nakladatelé ochotni vydávat a lidé číst, činím tak dodnes.

Překládám SF knížky z ruštiny.

Jsem pilotem ultralehkých letadel.

V SF hnutí působím jako rušivý element, porotce literárních soutěží a přednášející.

Odmala jsem chtěl být buď knihovníkem, nebo majitelem sběrný surovin, kde bych zachraňoval odložené knihy.

Jak jsem se dostal k JFK?

Velmi jednoduše. Setkal jsem se na jednom conu s buldozerem české SF JWP, kterýžto mě uchopil rukou tvrdou a nerozdílnou pod krkem a sdělil mi s milým úsměvem (nebo to byly vyceněné zuby?), že napíšu jeden díl. Až když jsem – chroptě – přikývl, tak mi pustil trochu vzduchu do plic.

Setřel jsem z čela smrtelný pot, usedl k počítači a napsal. S touto povídkou to bylo podobné.

NA DVĚ PÍŠŤALY SE ŠPATNĚ PÍSKÁ

1.

„*Na dvě píšťaly se špatně píská,*“ pomyslel si smutně agent Martin Štěpánek, když se díval na dvě krásné dívčiny, které se právě vlnily kolem stolku na zahrádce, u něhož poklidně popíjel dobře vychlazené pilsenské pivo, „*ale stejně bych to zkusil.*“

Prohrábl si mírně prořídlé světlé vlasy a usmál se na ně v domnění, že se alespoň jedna chytne. Obě se pohrdavě ušklíbly a ještě vyzývavěji zahoupaly boky, nepříliš zahalenými v letních minisukních. Dokonce se ještě čemusi zachichotaly a Martin nechtěl ani vědět, co to bylo.

Právě v okamžiku, kdy sahal po kapesníku, aby si otřel zpocené čelo, mu zabzučel v kapse mobil. Sáhł si do kapsy a přešel pohledem displej. Zpráva byla stručná a jasná:

„Okamžitý nástup! Šéfová tě chce vidět!“

Martin Štěpánek rozhodným pohybem dopil pivo a zvedl se k odchodu. Číšníkovi, který se zjevil odkudsi ze stínu, dal bankovku a mávl rukou na znamení, že drobné si má nechat, čímž si vysloužil úklonu skoro až k zemi.

2.

Martin Štěpánek setřel hojný pot z vysokého čela a odhodlaně vstoupil do pracovny Ljuby Bytewské.

Klimatizace v místnosti pracovala na plný výkon, takže tu byla skoro až zima. Otrásl se.

„To je vám práce tak odporná, že se klepete, jen co vlezete do mých dveří?“ šlehla po něm Bytewská trochu jedovatě.

Nebyla v nejlepší náladě. Pak se usmála, ale vypadala jako žralok těsně před obědem.

„Mám pro vás dvě zprávy, jednu dobrou a jednu špatnou. Kterou chcete slyšet dřív?“

„Ježíšmarjá, ona začala vtipkovat,“ prolétlo vyděšenému Štěpánkovi hlavou. „Tak to už je Agentura opravdu v prdeli.“

Nedokázal ze sebe vypravit ani slovo, jen rozhodil rukama, aby naznačil, že je mu to jedno.

Bytewská se opět usmála a opřela se lokty o stůl. Tentokrát to byl opravdu přátelský úsměv. Otázkou bylo, co se agentu Štěpánkovi líbilo míň. Asi ten úsměv. Teď už čekal buď svoji okamžitou suspendaci, odchod do penze, nebo nástup před poraččí četou.

„Dobře, začnu tou lepší,“ řekla Bytewská a upravila si pramen vlasů, který vyklouzl z jejího jinak perfektně upraveného účesu, „jmenuji vás, s okamžitou platností, vedoucím kanceláře v dimenzi ZRAJWP-3. Je to milá a příjemná dimenze, která je asi tak na naší úrovni...“

Štěpánkovi běhal mráz po zádech. Už dávno věděl, že něco takového nevěstí nic jiného než kolosální průser.

„Teď ta druhá věc. Z neznámého důvodu byla naše kancelář, která je vedena pod krycím názvem AKIE prodej nábytku, přepadena rozvášněným davem a zcela zlikvidována...“

Štěpánek vykulil oči a zatahal se za miniaturní bradku, spíše několik málo vousů, které mu rašily na bradě.

„...tedy, abych byla přesná, i se všemi našimi lidmi.“

Štěpánek jen překvapeně vydechl.

„Faktem je, že tam byli jen dva. Opravdu je to klidná a bezproblémová dimenze...“

„To vidím,“ prolétlo Štěpánkovi hlavou.

„Proto tam sloužil John Wilson Perambulator a s ním...“

Štěpánkovi se před očima objevil obrázek velkého, hřmotného a hlučného Johna, s dlouhými prošedivělými vlasy svázanými do ohonu, kterého nedokázal v pití zastavit nikdo, zvláště když u toho nebyla jeho přítelkyně. Nedokázal si představit, že by tenhle chlap, který se vždycky tak radoval ze života, mohl nebýt.

„...jeho přítelkyně Jane. Měli to jako placenou dlouhodobou dovolenou.“

„*Takovou dovolenou bych si s chutí odpustil, když tam exnul,*“ pomyslel si Štěpánek a zřejmě se mu něco z myšlenek objevilo ve výrazu tváře.

„Proto jsem se rozhodla, že tuhle nešťastnou událost vyšetříte vy a připravíte novou kancelář pro stálého agenta. Když jsem řekla celá kancelář, nebyla to tak úplně pravda. Přežil to účetní, který je místní a o Agentuře neví nic.“

„Ano, madam,“ řekl Štěpánek a vypnul se do pozoru.

„Máte na to pět dní.“

Léta vojenského drilu jak v armádě, tak na basketbalových hřištích se projevila. Prkenně se otočil a zvedl nohu k prvnímu kroku.

„Materiály vám snad budu nosit já?“ ozvalo se kovově za jeho zády.

Pohyb nohy využil k prudké otočce, která vypadala docela elegantně. Došel ke stolu, převzal malý flashdisk, na němž byla nahraná všechna potřebná data. Teprve nyní mohl opustit přechlazenou kancelář a docela se těšil na vedro venku.

3.

Obstarožní taxík vysadil Štěpánka před spáleništem patrové budovy s obrovským modrým nápisem AKIE, který požár kupodivu přežil bez úhony. U dveří, vedle prkny zatlučené výlohy, postával vyhublý pomenší chlapík a žvýkal stéblo trávy. Opíral se o ohořelý rám a líně pozoroval okolí. Když agent Štěpánek zamířil k budově, zpozorněl.

„Sem nikdo nesmí,“ zahuhlal a roztáhl ruce, jako kdyby mohl robustnějšího agenta zastavit.

Štěpánek sáhl do kapsy a vytáhl zelenou legitimaci zatavenou v průhledné fólii, na níž bylo výrazné logo AKIE.

„Prozatím to tu mám převzít,“ ušklíbl se Štěpánek, když viděl změnu v mužově tváři. „Kdo jste vy?“

Otázka to byla spíš řečnická, protože ze zprávy věděl, že jde o Matyho Patrova, účetního, který jako jediný masakr přežil díky tomu, že se den předtím ožral jako Dán a nedorazil do práce.

Najednou ho zastudilo na prsou. Škubl sebou a sáhl si na místo, kde se mu pod košilí přilepil na tělo kovový medailon ve tvaru dvou draků hryzajících si navzájem ocasy.

„Děje se něco?“ Maty vyplivl stéblo a sledoval, jak se pomalu snáší k zemi.

„Ne, nic,“ Martin se rozhlédl kolem sebe, přimhouřenýma očima přejel celé náměstí.

Nikde nikdo. Jen na protějším domě běžela obrovská reklama na magické předměty firmy Yamado. Pokrčil rameny a vešel do budovy.

„V celém prvním patře je jedna jediná místnost, která je nepoškozená. Používaly ji uklízečky, takže tam nebylo co ke zničení a kýble nikdo nechtěl,“ řekl posměšně Patrov.

4.

„Tak povídejte,“ posadil se Štěpánek k mírně poničenému stolu a opřel se o něj lokty.

„Všechno jsem už vypověděl na policii a napsal do hlášení,“ zavrtěl hlavou Maty. „Poslal jsem ho na ústředí, tak, jak to dělával pan Perambulator. Ale nevím, kde je. To byste spíš...“

Štěpánek mávl rukou:

„To není podstatné. Teď mě zajímá, co v těch zprávách nebylo,“ zadíval se na pobledlého účetního. „Vám není dobře?“

„Není,“ opatrně kývl Patrov. „Oslavoval jsem, že jsem přežil, a asi jsem to přehnal.“

„Takže vraťme se k tomu, co se stalo.“

„No, šel jsem do práce trochu později,“ podrbal se rozpačitě Patrov na hlavě.

„Jestli myslíte, že ve tři čtvrtě na dvanáct je trochu později...,“ ušklíbl se Štěpánek.

„No, tedy... Nebylo to trochu později, to máte pravdu. Ale stalo se to. Když jsem přišel na náměstí, akorát začali dávat tu reklamu na Akii...“

„Jakou reklamu?“ zamračil se Martin. „Pokud vím, tak jsme si žádnou nezdávali.“

Maty Patrov se překvapeně zašklebil a pak pokrčil rameny.

„Nevím,“ řekl po chvíli mlčení. „No, jo,“ podrbal se za uchem. „Já jsem teda žádnou neproplácel. V účetnictví nic takového fakt nebylo.“

„Jaká byla ta reklama?“

„Víte, taková šíleně vlezlá. Seděla tam nějaká mladá holka na naší židli, rozhazovala rukama a cosi si pozpěvovala...“

„Vzpomenete si, co to bylo?“

„Počkejte, pokusím si vzpomenout,“ přejel si Patrov dlaní přes čelo. „Bylo tam něco jako:

*Kupte si židle Akie, tata tata,
jinak vám maminka nabije, tata tata.
Naše židle dřevěné, tata tata,
nejsou všechny zelené, tata tata.
Kupte si je v prodejně naší, tata tata,
nezajdou tam jenom plaší, tata tata...*

Dál si to nepamatuju,“ rozhodil rukama Maty. „Zůstal jsem stát ve Vítězné ulici, protože na náměstí bylo moc lidí, a pak to začalo.“

Přivřel oči a před nimi se mu objevila scéna tak, jak ji viděl před několika dny:

Náměstí řídce zaplněné lidmi. Na obrovské obrazovce, pokrývající víc jak půlku stěny třípatrového domu, se objevuje docela obyčejná dívka, rozhazuje rukama a začíná si pozpěvovat připitomělou, nepřiliš dobře zrýmovanou odrhovačku, která je však příšerně vlezlá. Maty se přistihuje, že si ji pobrukuje taky. Lidi zůstávají stát a dívají se fascinovaně na obrazovku. Reklama končí a na obrazovce se objevuje řvavě barevná fotografie Malterského pobřeží s neskutečně bílým pískem pláží. Pár lidí se otáčí k domu, kde v prvním patře svítí nápis AKIE. Zvedá se řev, nenávidný řev. Vzduchem letí dlažební kostky, které se bůhví odkud vzaly v rukách lidí. Řinčí sklo rozbíjených výloh. Dav se zvětšuje a nenávidný řev sílí. Tma před očima...

„Co bylo dál?“

„Pak lidi vtrhnuli dovnitř, ale někdo, asi zvenku, dům zapálil. Plameny vyšlehy strašně rychle a vysoko. Nikdo z těch, kdo byli uvnitř, se nedostal ven. Zůstali tam všichni. Málem jsem tam skončil i já. Když začal dům hořet, tak jsem najednou zjistil, že stojím před ním a nevím, jak jsem se tam dostal.“

„Hm,“ zamyslel se Štěpánek a vzpomněl si na chlad amuletu, „to by mohlo být ono. Ale musím to ověřit.“

„Budete mě ještě dneska potřebovat?“ Maty vstal a čekal na rozhodnutí nového šéfa.

„Ne, můžete jít.“

„Jo,“ otočil se Patrov ve dveřích, když se plácl přes kapsu, „Mám tady něco, co mi nepatří.“

Vytáhl z kapsy cosi o velikosti malé cihly zlata, mělo to i stejnou barvu.

Štěpánek povytáhl obočí a malounko se ušklíbl. Poctivý účetní, to se hned tak nevidí. Na druhou stranu, průšvihů už měl dost, takže...

„Co to je?“

„Novinka, přenosný telefon. Pan šéf mi ho půjčil před třemi dny. Teď jste šéf vy, tak vám ho předávám zpátky.“

Štěpánek natáhl ruku a počkal, až mu účetní cihličku předá. Když se za ním zaklaply dveře, nahlas se rozesmál. Pohazoval si

přístrojem s maličkatým displejem a dvaceti droboučnými tlačítky.

„Pokud to doma přežije Maurbyho efekt, tak v Technickém muzeu budou mít radost a moje kapsa taky,“ pomyslel si s úšklebkem. „Vypadá to famózně.“

5.

Po odchodu účetního zamířil Štěpánek k rozbitému oknu. Vedlo na dvůr. Ušklíbl se a v duchu nad tím mávl rukou. Zamířil ke dveřím.

Vyšel na náměstí, bylo kolem poledne. Slunce pálilo jako o život a na prořídlem temeni se mu okamžitě objevily velké kapky potu. Mechanicky si je setřel a rozhodným krokem zamířil doprava k malé hospůdce, tedy spíš k její zahrádce s barevnými slunečníky. Usadil se do pohodlného bílého křesílka a pomyslel si, že majitel musí být dost nepraktická osoba, když si vybere takovou barvu.

Ještě než se uvelebil, už u něj stála mladičká servírka s nacvičeným úsměvem na tváři, ve velmi krátké zelené sukni a bílé halence.

„Pivo,“ vydechl ochraptěle,

Najednou měl v ústech sucho a nebylo to jen vedrem. Byla moc pěkná, a kdyby se tvářila normálně, asi by mu hořely uši jako studentíkovi. Otočila se, pohupování jejího zadečku donutilo agenta dvakrát polknout. Rozhlédl se kolem sebe a s uspokojením konstatoval, že tu sedí sám. Na oběd bylo ještě brzy, podle informací, které dostal, se tady jedlo až kolem druhé či třetí hodiny.

S klapnutím před ním přistálo orosené pivo. Ani nezvedl oči, jen tiše poděkoval. Jakmile utichlo klapání podpatků, napil se a teprve pak sáhl ke krku. Vytáhl za tenký, lehounký řetízek ze zlatavého kovu amulet z výstřihu trička. Chvíli si s ním jen tak pohrával a nenápadně si prohlížel okolí. Nikoho však štíhlý muž středního věku s lysinou, jen zlehka obklopenou nakrátko ostříhanými blondatými vlasy, a podivnou maličkatou bradkou nezajímal.

Položil amulet na stůl vedle tácku, na němž měl pivo, a přejel po něm několikrát prsty. Z dálky to muselo vypadat, jako kdyby si jen tak hrál. Jen zblízka by pozorovatel zjistil, že se horní, rudý drak změnil v nepravidelnou miniaturní obrazovku a dolní, modrý, že je vlastně dotykovou klávesnicí. Na displeji se objevovaly řádky drobného písma. Martin Štěpánek mhouřil oči, aby dokázal informace přečíst.

„Je to tak,“ zabručel si pod nos, „už se dokázali dostat na podprahové informace v reklamách.“

Vypnul amulet a zasunul si ho za tričko. Dopil pivo a blaženě se natáhl v křesílku.

„Kdyby se tady nestala ta tragédie, tak by Ljuba měla pravdu, že tohle je ideální místo pro vysloužilé agenty.“

„Dáte si ještě jedno?“

Zvedl oči k dívce a kývl. Odkušal si:

„Měl bych dvě otázky. Máte něco k jídlu?“

„To je první,“ usmála se a vypnula hrudník, „a odpověď zní ano. A ta druhá?“ usmála se šibalsky.

„Dobře, tak budou tři, ale na tu poslední bych si ještě nechal čas. Máte tady nějaké ubytování?“

„To spojujete druhou a třetí?“

„No, tedy... Jak bych to řekl...,“ zaskočila ho. „Ano,“ vzpomněl si na Johna Kováře, který by tuhle situaci zvládl určitě levou zadní, a zkusil ho napodobit.

Musel asi vypadat dost legračně, ale nedala to na sobě znát.

„Vzhledem k tomu, že mi tenhle hotýlek patří, tak odpověď zní ano.“

„Vám to tu patří?“ polkl a přejel pohledem okolí.

„Ano, ale ne dlouho. Od toho neštěstí před čtyřmi dny,“ vysvětlovala ochotně. „Takže se vlastně zaučuji. Patřilo to mému otci, ale uhořel v támhle tom domě,“ ukázala prstem. „Přišli jsme o servírku a pokojskou, dav je ušlapal, a taky výčepního, ale už jsem sehnala nového. A taky pokojskou, takže můžeme pokračovat.“

„Fajn,“ nadechl se Martin Štěpánek, „najal bych si pokoj s výhledem na náměstí. Ale nejdřív bych něco snědl. Nechám to na vás.“

„Polévku z mořských ryb a steak s bramborovými nudlemi. Máte ho raději propečený, nebo krvavý?“

„Propečený,“ začal si už být jistější v kramflecích. „Komu patří támhleta reklamní obrazovka?“

„Vy jste tu nový, že?“

Kývl.

„Firmě Smith and...“

„Wesson?“ skočil jí do řeči s úsměvem.

„Ne-e-e,“ nechápavě zavrtěla hlavou. „Smith and Bresain. Kancelář mají ve Vítězné ulici.“

„Apropó,“ zaskočil ji tím slovem, takže strnula v půlce kroku.

„Chtěl jsem se zeptat: jak se jmenujete?“

Usmála se:

„Charlotta, ale říkají mi Charlie.“

6.

Pohřeb Johna Wilsona Perambulatora a jeho přítelkyně Jane deCosta se konal v devět hodin ráno na městském hřbitově, který měl i krematorium. Martin předpokládal, že tam bude sám, maximálně s Matym Patrovem, ale spletl se. Za několikaleté působení ve zdejším městě si udělal John i jeho přítelkyně dost známých a kamarádů, takže velká síň krematoria praskala ve švech. Martin stál vzadu v koutě a sledoval přítomné. Byla to spíš jen profesionální deformace, protože tady nikoho neznal, tedy kromě pana účetního a majitelky hotýlku Charlotty.

Oba tu byli.

Byl problém zajistit pohřeb tak brzy, protože mrtvých bylo hodně, ale tučný úplatek udělal své.

„...majitel, obchodník, přítel a mecenáš John Wilson Perambulator nám všem bude scházet,“ zvučný hlas najatého řečníka se velebně nesl síní.

Štěpánek ho vnímal jako šum a zamyšleně probíral možnosti, jak splnit úkol. Očima bloudil po auditoriu a najednou se zarazil.

„Toho chlapa jsem už někde viděl,“ prolétlo mu hlavou.

Muž seděl v šesté řadě uprostřed, oblečený byl do černého obleku, prošedivělou hlavu skloněnou k prsům. Byl zřejmě hluboce zamyšlený.

Štěpánek se pomalu a ledabyle protáhl kolem zdi tak, aby na něj lépe viděl. Výraznou tvář s velkým nosem zdobil masivní prošedivělý knír. Rty měl pevně sevřené.

Agent si nenápadně sáhl na prsa, skulinou mezi knoflíčky bělostné košile povytáhl amulet a udělal několik snímků neznámého muže.

Zazněla hudba, která sice netrhala uši, jak se to často stávalo v jiných dimenzích, ale byla přece jen trochu jiná, než Martin znal. Všichni vstali a naposledy se poklonili oběma mrtvým. Rozhrnula se tmavorudá opona a obě rakve pomalu zmizely v tmavém tunelu. Když se opona opět zatáhla, hudba zmlkla. Lidé ještě chvíli postáli a pak se začali rozcházet.

Štěpánek se vmísil do davu a zamířil ke svému dočasnému domovu. Po chvíli ho dohnala Charlotta, celá v černém, dokonce měla z kloboučku spuštěný závoj, který jí skrýval tvář. Galantně jí nastavil ruku a ona se do něj zavěsila.

„Půjdete se mnou zítra na pohřeb otce? Nemám žádné příbuzné a nevím, jestli to zvládnou.“

„Samozřejmě, Charlotto.“

7.

Seděl ve svém pokoji, zíral na obrázek muže z krematoria a snažil se vzpomenout si, kde ho viděl. Měl intenzivní pocit, že to bylo ve spojitosti s Agenturou, ale nebyl si schopný vybavit nic, ani jméno, ani souvislosti... Upřeně zíral na obraz, který si promítl na stěnu, a nebyl daleko od toho, aby se vztekle mlátil do hlavy. V databázi, kterou měl v amuletu, nenašel nic, co by mu pomohlo.

Ozvalo se tiché zaklepání a dovnitř vešla pokojská s táčem, na němž pro něj měla večeři.

Martin stačil vypnout obraz, než se otevřely dveře. Spokojeně se podíval na jídlo, které mu přinesla. Vypadalo velmi chutně. Polkl sliny, které mu naplnily ústa.

„Nechcete si předsnout? Budete se moct dívat ven, je tam tak hezky,“ zeptala se s mírným úsměvem a podívala se oknem na náměstí. „Ten tác vám otočím.“

Martin na ni okamžik zíral jako na zjevení a pak se plácl do čela.

„Ježíšmarjá, já jsem trouba,“ zaúpěl naštěstí jen v duchu, protože tady Ježíš a Maria patřili ke zplozencům pekla a jejich jména byla považována za hrubou urážku, když byla vyslovena nahlas.

Trvalo ještě několik málo okamžiků, než se vzpamatoval, pak vstal a přesedl si.

„Jste moc hodná. Děkuji.“

Za okamžik už seděl v pokoji sám a pochutnával si na přírodních jeleních řízcích v brusinkové omáčce. Olízl si sladkou omáčku ze rtů, když zahlédl naproti v domě přes náměstí záblesk slunečních paprsků.

„Že by někdo házel prasátka?“ blesklo mu hlavou, ale v té chvíli se už kutálel po podlaze. „Jestli to bylo opravdu jen prasátko, tak dobře, že tady nikdo není. Byl bych za blázna.“

Tiché zadrnčení od stropu připoutalo jeho pozornost. Podíval se vzhůru a uviděl, jak se v lustru chvěje nevelká markonitová šipka. Ve slunečních paprscích se z ní snášel jakýsi prach nebo drobounké kapičky.

Zatajil dech a po čtyřech spěchal ke dveřím. Pootevřel je a proklouzl na chodbu. Naštěstí tam nikdo nebyl. Vstal a teprve nyní si dovolil se nadechnout. Zamyslel se.

„Co to mohlo být? Evidentně nějaký jed nebo něco takového. Musí to být krátkodobá a rychlá záležitost. Dotyčný si nemůže dovolit vyvraždit celý hotel... I když...,“ vzpomněl si na dvacet mrtvých, kteří zahynuli v hořícím domě.

Zamkl pokoj, aby do něj nikdo nemohl vejít, sešel dolů po skřípajících schodech a přešel si unaveně tvář.

„Jaká byla večere?“ zeptala se ho s úsměvem Charlotta.

„Vynikající, ale mám drobný problém.“

„Podle toho, jak vypadáte,“ zhodnotila jeho pobledlou tvář a orosené čelo, „to na drobnost nevypadá.“

„Za chvíli se musím vrátit nahoru a zjistit, co to bylo. Někdo mě totiž chtěl zabít. Nebo si to alespoň myslím.“

Přinesla mu velkého panáka Beicharówki a energicky ho před něj postavila. Příliš se nerozmýšlel a obrátil ho do sebe.

Okamžitě měl pocit, že si krkem prolil hořící letecký benzín. Zavřel oči, z nichž mu vytryskly slzy, a snažil se zvládnout záchvat kašle. Po pár vteřinách se mu to podařilo.

„Dík,“ zachrčel a doufal, že mu z úst nešlehají plameny.

„Vy musíte mít plechové hrdlo,“ řekla s uznáním Charlotta, „ještě jsem neviděla, aby někdo...“

Štěpánek jen mávl rukou a vstal. Zamířil ke dveřím vedoucím do recepcce a posléze ke schodišti ke svému pokoji.

8.

Odemkl dveře pokoje a otevřel je dokořán. Vzniklý průvan zatřepotal záclonami a vysunul jejich spodní část z okna ven. Štěpánek ještě chvíli počkal a pak vběhl se zatajeným dechem do pokoje. Popadl malý kožený kufřík, který ležel na posteli, a znovu rychle zamířil ke dveřím.

Cestou přibral židli.

Na chodbě položil u dveří na židli kufřík a otevřel ho. Víko zevnitř bylo displejem a vnitřnosti kufříku vyplňovala klávesnice a další podivné součástky uložené v kožených kapsičkách po obvodu.

Klekl si ke kufříku a ruce mu jen kmitaly. Obrazovka svítila tlumeným jasem a objevovaly se na ní řádky rychle běžících písmen.

„Tak je to jasné. Marchonin! Zdejší doktor by našel jenom infarkt a bylo by vymalováno. Jenže proč?“

Vstal, popadl židli i kufřík a zamířil do pokoje. Stále sledoval obrazovku, jestli neukáže zvýšenou nebo nebezpečnou úroveň jedu. Byla podprahová.

„Ještěže se tenhle jed tak rychle rozkládá ve styku se vzduchem,“ zabručel si pod nos, když zamířil k oknu a zavřel ho.

Pak zatáhl nejen záclony, ale i závěs.

„A má po žížalkách. Nebude vědět, jestli tu jsem, nebo ne. Ještěže používá tak zastaralé vybavení,“ drobně se ušklíbl.

V kapse mu zazvonil zlatý telefon. Vytáhl ho a podíval se na malý displej. Objevil se tam malý rozesmátý obličejík vytvořený z teček, takže vypadal značně hranatě. Otevíral a zavíral pusu. Martin stiskl zelené tlačítko a přiložil telefon k uchu.

„Jak se máte, co děláte,“ opakoval několikrát něžný dívčí hlas ze sluchátka.

Amulet ho zastudil na prsou tak, až měl pocit, že se mu propaluje do vnitřku hrudníku. Vyjekl, pustil telefon a chytil se oběma rukama za prsa. Přístroj s křápnutím dopadl na zem a rozpadl se na několik částí.

Zjistil, že stojí u okna a má nataženou ruku k závěsu.

„Fuj!“ odplivl si vztekle. „Ještě že mě Bezděch pořádně vybavil. Tohle mohlo dopadnout špatně.“

Kopl do zbytků přístroje, odlétly ke stěně a rozpadly se na ještě menší části. Štěpánek nad tím mávl rukou a smířil se, že výdělek za telefon je v tahu.

Sedl si ke stolu a přenesl fotografie z amuletu do počítače. Pak spustil program Faces, verzi 14.0.

Chvíli studoval návod, protože ho zatím ještě nikdy nepoužil, ale pak se jeho prsty rozběhly po dotykové klávesnici jako mraenci u tučného sousta. Netrvalo dlouho, fotografie nabyla na objemu a Martin ji mohl začít otáčet. Program dopočítal podle tvaru hlavy a dalších markantů tvář muže z pohřbu.

Díval se na ni a usilovně přemýšlel.

„To přece není možné!“ vydechl nakonec. „Vždyť to je Zdeněk Saprot!“

Vzpomněl si na fotografii muže, která visela v hale Agentury mezi těmi, kdo se nejvíc vyznamenali a položili za ni život. Byl starší, což bylo pochopitelné, fotografie tam visela už dobrých šest sedm let.

Sklonil se ke klávesnici a vytukal „**Saprot**“.

„Agent vnitřního oddělení, který mimo jiné spolupracoval s hlavním zbrojířem Agentury Patrikem Bezděchem na vývoji prostředků masového ovlivňování lidí. Výsledky jejich práce nebyly zavedeny do výstroje, měly příliš malý dosah. Zahynul před sedmi lety při akci v dimenzi VR-16-04-49, která měla zjistit zdroj úniku informací ze sekce interrealitního pašování. Na akci spolupracoval s J. W. Perambulatorem, M. Berberovem a A. Rakadou. Celou akci, která nepřinesla kýžený výsledek, přežil jen J. W. Perambulator, když celá skupina padla, podle jeho hlášení, do léčky. Další informace o akci jen v případě, že máte prověření V-61-12-6, nebo tak rozhodne **GOD**.“

„Hm, to nemám,“ pokrčil rameny Martin. „Nicméně to znamená, že s největší pravděpodobností měl v krachu akce prsty Perambulator,“ zabručel Štěpánek, podepřel si bradu palcem levé ruky a zamyslel se. „Takže to, co se tu událo, musela být pomsta. Ale proč zaútočil na mě? Vždyť mu stačilo pokochat se výsledkem a pak odtud zmizet. Neměl bych šanci cokoliv zjistit.“

9.

Bylo těsně před rozedněním, když Martin Štěpánek otevřel elektronickým paklíčem nepříliš složitý zámek kanceláře ředitele firmy Smith and Bresain, která sídlila na hlavní ulici města, bůhvíproč se jmenovala Vítězná. Dům, v němž se nacházely, byl třípatrový a v noci v něm byl jenom jeden strážný, protože šlo o kancelářskou budovu. Brýlemi na noční vidění se rozhlédl kolem sebe a neomylně zamířil k malému počítači, stojícímu na stole.

Byl to neskutečně drahý model, jehož vnitřnosti ale už patřily do druhé ligy, což si však majitel zřejmě nehodlal připustit.

„No jo, snob!“ ulevil si Štěpánek.

Spustil ho a připojil k němu svůj kufík.

Trvalo necelé dvě minuty, než kryptoprogram prolomil heslo, a Štěpánek se mohl ponořit do změti podadresářů, které tam

Francisco Gonzáles-Pinto měl. Disk měl skoro zaplněný a bylo vidět, že v práci nebyl příliš vytížený, neboť valnou většinu obsahu tvořila pornografie. To už dávno běžel vyhledávací program, který po deseti minutách oznámil, že nic nenašel.

„To mě mohlo napadnout, že tady nic nebude,“ zabrumlal tiše Štěpánek a vypnul oba přístroje.

Zkontroloval pohyb strážného přes napíchnutý počítačový okruh domu. Strážný se procházel chodbou o dvě patra níž, takže vše bylo v pořádku. Štěpánek za sebou poctivě zamkl a zamířil ke kanceláři, která měla na dveřích malou a nenápadnou tabulku s nápisem účetní.

Účetní měl kancelář zařízenou daleko spartánštěji, počítač měl obyčejný, ale daleko výkonnější, než vlastnil pan majitel.

„To je logické, ten na něm musí pracovat a ne si jenom hrát,“ usoudil Martin.

Připojil svůj přístroj a spustil několik programů, které měly vykonat práci za něj.

„To je ono,“ zajásal, když objevil fakturu na reklamní spot AKIE, kterou objednala firma Rotsap. „Lidi nemají vůbec žádnou fantazii,“ zabručel, když si všiml názvu firmy.

Fakturu si přetáhl do svého počítače.

10.

Bylo poledne a vilka, v níž sídlila firma Rotsap, se utápěla ve stínu vysokých palm, které kdosi vysázel kolem ní tak šikovně, že poskytovaly stín na větší části zahrady. Štěpánek prošel po písčové cestičce od malé branky, kterou nikdo nehlídal, k hlavnímu vchodu. Tvořily ho dva mramorové sloupy ohraničující vysoké dveře z černého palisandru zdobeného stříbrnými inkrustacemi.

Vešel dovnitř. Přivítalo ho úplné ticho, rušené jen tichým šuměním fontánky uprostřed atria. Martin si všiml několika kamer, které dohlížely na celý prostor. Usmál se a zamával do té nejbližší.

Za vysokým pultem v zadní části atria seděla štíhlá blondýnka s vysoko vyčesanými vlasy.

„To ji večer musí bolet hlava, když toho na ní musí nosit tolik,“ pomyslel si Martin Štěpánek a zamířil k dívce.

„Co si přejete?“ usmála se na něj.

„Jdu za panem šéfem.“

„To máte štěstí, protože před chvílí přijel. Jděte do prvního patra, třetí dveře vpravo. Ohlásím vás.“

Martin úklonou poděkoval.

Schody byly nízké a ležel na nich červený koberec. Nohy se mu do něj bořily, a bylo to velmi příjemné. Zachtělo se mu zout se a vyběhnout schody bos. Zavrtěl hlavou a přivřel oči, aby se znovu soustředil.

Zaklepal na dveře, otevřel je a vešel.

Přímo proti dveřím stál obrovský stůl a za ním seděl pohodlně rozvalený Zdeněk Saprot. Pokuřoval tlustý doutník a usmíval se. Podlahu tvořily parkety z různobarevného dřeva, které tvořily květinové vzory. Po levé ruce stál otevřený bar, v němž se nacházela celá baterie lahví s různobarevnými viněťami.

„Když nejde hora k Mohamedovi, musí Mohamed k hoře,“ řekl a posunul si doutník do koutku úst.

Pokynul Štěpánkovi směrem k vysokému křeslu, vedle kterého stál servírovací stolek s velkou mísou plnou ovoce a džbán s vodou. Byl orosený.

„Nabídněte si,“ usmál se Saprot na svého návštěvníka. „Teď vás otrávit nechci a v podstatě proti vám nic nemám. Jenom to, že jste z Agentury.“

„Proč jste zabil Perambulatora vím. Alespoň si to myslím,“ řekl Štěpánek.

Saprot naklonil hlavu, aby naznačil, že naslouchá.

„Byl to on, kdo vynášel informace, a...“

Saprot se rozesmál.

„To jste na úplném omylu! To já prodával informace z té zasrané Agentury!“ naklonil se kupředu. „Té bandy kreténů, která brání podnikavým lidem v rozletu. Jak se říká vzletně a básnicky. Jenže

ten blb Perambulator to nakonec prokoukl a mě to málem stálo život,“ mávl rukou, až mu odpadl popel od doutníku. „Nemohl mě prásknout, protože to taky koupil docela slušně, a mně se podařilo zlikvidovat všechny důkazy. Navíc jsem zmizel a oni mě považovali za mrtvého. Ale celé to zavinil on! Kdyby nestrkal nos, kam neměl, tak jsem si vydělal své prachy a navíc...“ potáhl zuřivě z doutníku, „...bych potichu zmizel někam, kde je klid. Jako třeba sem. Ale pomsta je sladká,“ usmál se a smutně se podíval na konec doutníku, z něhož mu právě upadl váleček popela na kalhoty. „Nevěřil jsem svému štěstí, když se ten idiot objevil zrovna v téhle dimenzi. To byl pokyn shůry! Byla to ta správná třešnička na dortu! Užil jsem si to, když ten barák hořel a můj milovaný John s ním,“ vycenil zuby v dravčím úsměvu. „Teď si nechám udělat plastiku, tady to docela umějí.“

Když viděl překvapený výraz ve Štěpánkově tváři, pokračoval: „Tohle jsem trochu zanedbal. Nenapadlo mě, že by mě po těch letech někdo poznal.“

Položil doutník do obrovského skleněného popelníku na stole. „Je vám jasné, že si to natáčím,“ řekl klidně Štěpánek a drobně se usmál.

„Je vám jasné, že tuto místnost neopustíte?“ opáčil úplně stejně a s širokým úsměvem Saprot.

V ruce se mu objevil prastarý Colt Peacemaker ráže .45. Dlouhá hlaveň zírala černým okem na Štěpánka, který dál v klidu seděl a usmíval se. Ozvalo se cvaknutí natahovaného kohoutku.

„Myslím, že to nebude tak jednoduché,“ řekl.

„I kdybyste měl neprůstřelnou vestu, tak vám z hlavy tahle hračka udělá fašírku.“

„Co kdyby za dobu, kterou jste nebyl v Agentuře, udělal Petr Bezděch několik udělátek, jako ochranné pole...“

„To by moje skenery zaznamenaly,“ mávl volnou rukou Saprot a druhou stále mířil na Štěpánka. „Jediné, co nedokázaly proskenovat, byl ten malý kuffík, který máte u nohou. Ale proti kulkám z tohoto miláčka nemáš šanci ani se všema udělátkama Agentury.“

Prst na spoušti se pohnul a Colt zaburácel. Kulka prolétla Štěpánkem, dveřmi a zaryla se do protější zdi. Agent dál seděl na židli a usmíval se. Saprot znovu vystřelil. To už se prostřelené dveře prudce otevřely a dovnitř vběhl Martin Štěpánek. V ruce držel pistoli Kevin ZP98 a třikrát rychle stiskl spoušť. Všechny kulky ráže 9 mm Browning zasáhly Zdeňka Saprotu do hlavy.

„Teď už nebudeš potřebovat žádnou plastiku,“ zabručel Štěpánek a zasunul malou nenápadnou pistoli do kapsy.

Vrátil se do chodby, sebral ze země malý otevřený kufřík a vypnul běžící program.

„Není nad to mít inteligentního avatara,“ ušklíbl se. „Ještěže je to novinka, kterou neznal.“

Došel ke stolu a položil na něj kufřík. Chvíli mu trvalo, než našel v dlouhém seznamu programů ten správný a spustil ho. Za chvíli mu displej oznámil úspěšné splnění úkolu.

„Všechny kompromitující materiály jsou zlikvidované,“ utrousil spokojeně, když ho vypínal. „Je to tak lepší. Ještě by to někoho mohlo ponoukat k nepravostem, že, Štěpánku. A ne jen tebe.“

Zavřel kufřík a rozhlédl se po pracovně.

„*Moc si tu pomstu neužil,*“ pomyslel si a ušklíbl se.

„Tak, a co s tou blonckou?“ podrbal se na skoro plešaté hlavě.

„Na tohle mi Bezděch nic nedal.“

Pak mu padl pohled na baterii lahví Beicharówki. Vzal si dvě s sebou poté, co alespoň trochu naaranžoval Zdeňka Saprotu s Coltem v ruce.

„To by sice vyšetřovatel musel být totálně ožralý, aby si myslel, že to byla jasná sebevražda. Ale když to mohl kdysi zkoušet jeden cikán, který u soudu tvrdil, že Fero mu nešťastnou náhodou spadl na nůž, kterým krájel chleba, a zopakoval to hned dvanáctkrát, tak sebevražda třemi výstřely do hlavy je přece něco úplně normálního.“ Pokrčil rameny a zamířil ke dveřím.

Sešel dolů, kde seděla blondýnka v recepci. Vytřeštila oči až v okamžiku, kdy viděla přicházet Štěpánka, a ne svého šéfa. Jinak zřejmě byla na střelbu v domě zvyklá. Zvedla se a začala křičet.

Štěpánek položil opatrně na zem kufřík, obě láhve a udělal dva dlouhé skoky, až se ocitl u vřeštící ženy. Pravičkou ji chytil za ruku a levičkou se jí trefil zlehka do spánku. Okamžitě zvláčněla a podlomila se jí kolena. Sesunula se na zem. Přetáhl ji ke zdi a opřel ji o ni. Pak přinesl láhev Biecharówki. Odzátkoval ji. Klekl si k blondýnce a lehce ji popleskal po tváři.

Zakašlala a otevřela oči.

Jakmile uviděla Martinovu tvář, otevřela ústa a začala ječet. Chytil ji za vlasy, zaklonil jí hlavu a na čtyřikrát do ní nalil skoro celou půllitrovou láhev.

Když ji pustil, bezvládně se opřela o zeď a cosi nesrozumitelně blekotala.

„Čistá práce,“ řekl spokojeně, když vstával. „Ta bude mít vokno jako výkladní skříň.“

11.

„Takže vrahem byl Saprot,“ řekla Ljuba Bytewská zamyšleně. „Škoda, že se vám všechny záznamy záhadně smazaly při průchodu do domovské dimenze. Nicméně chápu, že jste ho musel zastřelit. Nemůžeme přeci přiznat, že náš agent hrdina byl přeběhlík.“

„Ano, to nemůžeme,“ pomyslel si Štěpánek, „zvláště když byl z našeho oddělení.“

„Posílám vás zpátky, nejenom obnovit kancelář, ale minimálně na nějakou dobu tam zůstanete jako její řídicí orgán. Jinou práci pro vás prozatím nemám.“

„Vzhledem k současné situaci v Agentuře není od věci, abychom měli několik tichých míst, kdyby došlo k nejhoršímu,“ pomyslela si, když svého postaršího agenta gestem ruky propouštěla.

„*Budu je tam muset naučit basket,*“ pomyslel si Štěpánek, ale pak se mu objevila před očima Charlotta a už si nebyl tak jistý, že to v nejbližší době bude nutné. „*Na dvě píšťaly se špatně píská. Jedna leckdy bohatě stačí na moc dobrou muziku.*“

Jiří W. Procházka

Na světě si už nemůžete být ničím jistí. A pokud je to svět, kde agent JFK mluví slušně (!) i tváří v tvář bandám zfanatizovaných Matematiků, tak jste již definitivně ztraceni.

Poslední jistota, bazální realita, se vytratila v krvavém nitru Rozmariných pyramid.

Jitka Šenkeříková je ve své tvorbě neklidná a akční jako já.

A koho jiného bych si měl k ilustrování šílených Rozmariných pyramid vybrat než Jitku, která tak krásně nakreslila sedícího, zamyšleného Kena Wooda, coby proslulého zabijáka a šílence z Kentucky?

ROZMARNÉ PYRAMIDY

Počítání mrtvých

„Tento způsob zabíjení,“ děl profesor von Wonder, odvraceje se od kupy mrtvých, „zdá se mi poněkud nešťastný. Naše výprava, původně vědecká, měla jiné zadání. Na toto se mi vskutku zříti nechce.“

Profesor zachvácen novým hněvem spočíval na megalitickém bloku uvnitř pyramidy pojmenované názvisky nestejnými, nicméně Chufevova či Cheopsova byly z těch proslulejších.

„Proklatě!“ pravil pan Kovář, když si byl přebil zásobník. „Profesore, čím to je, že zabíjení nepřátel tolik nesnášíte, ačkoli sám mi ukazujete, jakéž vzorce mám likvidovat?“ Sotva to dopověděl, bez rozmýšlení jal se pálit z poctivého AK-47 na další Matematiky.

Rozšafně oděných mužů přibývalo vskutku rychle, avšak proud trhajících projektilů z hlavně zbraně Františka Kováře rozséval smrt o poznání hbitěji.

„Pah! Vzorec, již se snaží tito fanatici vytvářeti,“ řekl profesor, ždímaje si košili od vůkol tryskající krve, „mohl by kejklířsky transformovati prostor nejen v této komoře. Zaměřte, prosím, následnou palbu do protější stěny, vlevo nad chodníčkem, prosím,“ uzavíraje své pozorování vědecké a zaměřování laické.

Komorou profesor nazýval Velkou chodbu v Chufevově pyramidě. Letmo již zmínil bicům agenturním její rozměry pro potřeby

bitvy, v níž se bude rozhodovati o podobě světů příštích. Velká chodba, zvaná též Galeríí, měřila přes padesát metrů na délku a devět metrů byla vysoká. Dosti místa na utváření vzorců, sdostatek rozměru pro střelbu a notně rozlehlé území pro počítání mrtvých.

Pan Kovář stál vedle profesora, jsa opřen o kamenné brlení nad centrálním chodníčkem, skryt za bytelným kvádrem. Setrvával, občas dívaje se zpoza rohu na akrobatická alotria Matematiků. Současně se kryl před přívalem kopí, šípů a kamenů z praků specializovaných algebraických vrhačů. Zásahy jejich byly vskutku nebezpečné, protože přesné.

„Hle,“ děl Kovář k profesorovi, „i takto se dá vypálit z úkrytu do davu zuřících, tím pádem strategicky chybně smýšlejících zbraňových soků.“ Řka to, vysunul toliko zbraň zpoza kvádrů a souvislou dávkou třiceti tříštivých střel vyčistil prostor vlevo nad chodníkem.

„Vaše umění je více než dostatečné a zaslужuje si pochvaly,“ pravil profesor von Wonder, obraceje se ke střelci. „Jste skvělý bojovník.“

Kovář poděkoval co nejokázaleji. „Vězte, že o tom vím, milý von Wondere.“

Strašlivé rovnice

„Můj přítel takto plkává často, profesore,“ pronesl veliký snědý muž, střilevše souběžně s Kovářem z protějšího úkrytu mezi olbřímí bloky.

„Zato Vincent jest učiněná otevřhuba.“

Za tohoto uštěpačného rozhovoru profesor von Wonder zvolal: „Jakže? Vy, nejlepší lidé Agentury, se tu budete škorpiti hůře nežli dubiózní vykladači horoskopů?“

Pánové Vega i Kovář na sebe pohlédli s úšklebkem pobaveným.

„Ale, pane profesore...“

„Chci vás upozorniti, že vaše vtipy častokrát ani nerozpoznám,“ odušil profesor. „Nyní jest vhodné vaše umění znova prokázati.“

Musíme postoupiti dále, k sarkofágu, jenž konečný výsledek transformace může definitivně stvrditi. Funguje coby telekinetické centrum matematických vln, což jsem se vám již v Paříži snažil vtlouci do hlav.“

„Profesore, neračte se obávat. Zbraně naše jsou kvalitní a naše odhodlání pověstné,“ pravil Kovář, zachovávaje vážnost chvíle.

Pan Vega, zaujav útočné postavení, doložil: „Jacísi matikáři po-
pletení nás nedostanou.“

Všelijak poskládaných a navršených mrtvol bylo v Galerii dosti, a jak profesor poznamenal, k dokončení důležitých rovnic scházelo jen skrovně lidských těl.

Všichni tři opět pokročili notný kus vpřed.

A na konci Galerie...

„Světě kulatý!“ vykřikl von Wonder. „Co to činí?“

Matematici akrobaté

Další zástup Matematiků chystal se tvořit další vzorec. Oni, muži krytí deštěm šípů, oštěpů a kopí. Jejich akrobacie mezi svištícími zbraněmi brala dechu.

Neměl to být ortogonální vesmír, jak zpovzdálí dospěl k poznání profesor. Již žádné čtyřrozměrné časoprostorové kontinuum, též žádná primitivní hmota obvyklá.

Ctihodný von Wonder, uchopiv průsvitný list displeje, sledoval symboly míhající se mu před zraky. Vše vyhlíželo nedobře. Matematici tvořili progresivně zakřivený vesmír. Jednadvacet rovnocenných virtuálních rozměrů. „*Jednadvacet, oko bere,*“ pravil by karbaník a obdivovatel ženských křivek Frank Boorman, jenž právě střelbou zběsilou gumoval lidské vzorce o troje kasemata výše.

Jednadvacet rozmarných rozměrů, stejně toliko různorodých vesmírných axiomů.

Libovolný z axiomů mohl býti geometrickou dimenzí, přeformátovaným časem či podprahovou prahmotou. Jakýkoliv z nich se mohl nelineárně transformovat do opačného pólu.

A v tomto zmatku vůkol vládla jediná konstanta.

Základ přirozených logaritmů.

Bazální rovnice Všehomíra.

Profesor se zapotácel, hypnoticky se blíživ k zapadajícím do sebe axiomům.

„Vizte,“ děl, vzhlednuv na Kováře a Vegu. „Není toto posedlé?“

Koneckonců, po celé údobí neobyčejné bitvy bylo vše posedlé.

Matematici tvořili rovnice nejen z vlastních těl, ale i ze zbraní.

Příprava na zabíjení

Pan Vega, zachvácen byv obsesí bojovnou, zaklapl do futuristické zbraně FN P90 zásobník. Měl v něm ku střelbě připravenou celou stovku a ještě padesátku nábojů navíc. Při ústové rychlosti sedm set šestnáct metrů za vteřinu a s kadencí devět set ran za minutu připadal si dostatečně vyzbrojen.

Pan Kovář si vedle automatické pušky Kalašnikov 47 chutě připravil izraelský Desert Eagle, jakousi pistoli zkombinovanou snad s příručním dělem. František měl rád zbraně. Měl rád i lidi.

Pravím vám však, že ne všechny lidi.

I s Matematiky by se mohl s určitými výhradami shodnouti. Pokud by však s nimi domluva byla možná. Po oněch desítkách mrtvých bylo nabíledni, že možná nebude.

„Hodiny prchají,“ pravil střelec, stíraje si pot z čela.

Kováře ani přátele z Agentury nepřipravilo zhola nic na živé obrazy složené z desítek fanatiků, jež se nechávali pobít, jen aby mohli dokončiti komplexní vzorce či řešení rovnic.

A matematicky stvrzenou ideu vyslati do světa širého.

A tím jej naprosto změnit.

Hovory před bitvou

„Vinci,“ pravil Kovář, „rozmetejme tuto skryši jako hnízdo prašivých kryš.“

„Pah,“ děl Vega, vlekouc monstrózní stroj na produkci mrtvých. „Třebas pěští či holí!“

„Snášitelnost,“ pronesl von Wonder, „jest vlastností všech vojevůdců.“

„Vojevůdce jste vy, pane,“ řka to Vega, zaťal pěsti. „My jsme toliko ti, co zabíjejí.“

„Věru, a čas jest stále kratší,“ dodal Kovář. „Popilme si.“
Dopověděv to, zahájil palbu.

Smrtící symfonie

Ratata... Tatatata, rata rata, ratatata!

Bhroumhghh!

Boom! Boom! Boom!

Ratata... Tatatata, rata rata, ratatata!

Ratata... Tatatata, rata rata, ratatata!

Baumgh!

Beng, beng, bengbengbeng!

Ratata... Tatatata, rata rata, ratatata!

Bhroumhghh!

Boom! Boom! Boom!

Ratata... Tatatata, rata rata, ratatata!

Ratata... Tatatata, rata rata, ratatata!

Beng!

Konference v Paříži (půl týdne před pyramidou)

Za oknem se tyčil skvostný jehlan Eiffelovky.

„Jane Františku, jak sám jste tvrdil,“ pravil profesor, usedaje zpět do secesní lenošky, „lidstvo jako živý organismus jest latentně telepatii propojeno. Obdobným neprostupujícím zářením, zvaným Hawkingovo, jsou propojené též atomární vazby. Telepatie a Hawkingovo vlnění se za určitých podmínek dají prolnouti navzájem. Ověřili to naši vědečtí kolegové ve světech k zániku vybraných. A co že vyšlo ze závěrů jejich? Naše bazální realita nezdá se býti výjimkou! Pokud vyjdeme z těchto fakt, je nasnadě, že vše, co vnímáme, v čem ubíhají nám naše životy, vše závisí na všudypřítomných zákonech matematických. A poté na fyzikálních. Čili vše jest v celek propojeno.“

Pan Kovář pohyboval hlavou a zdálo se, že přisvědčuje.

„Matematici z důvodů jakýchsi chtějí přetvořiti svět. Propojením dvou oněch všemocných vlnění vesmírných,“ děl profesor.

„Věru, náhle mám pocit, že slyším poslední lahodné zvuky rozzumu,“ odtušil pan Kovář.

Hodiny *Moulin Rouge*

Slunce venku nabodlo se na špici Staré dámy.

Profesor von Wonder jal se pokukovati po nástěnných hodinách s taštickým ciferníkem a s vyvedeným nápisem podniku pochybné pověsti *Moulin Rouge*.

Bilo šest. Bylo se schylovati k přítmi podvečernímu.

Tři hodiny debat exaltovaných nad modulacemi holografickými.

Tři hodiny tajných rozprav pařížských.

A kolik ještě hodin do konce tohoto světa?

Jde o moc!

„Nechci pražádné zápisy z jednání,“ řkouc Bytewská z holografické projekce, povstala v podzemí CERNU. Obličej její plasticky pronikl do místnosti. „U všech rohatých, Military divize nám předala závěry časové rozvědky, vám dobře tak známé! Místo, čas, cíl. Chci, abyste tam jeli. Chci, abyste to vyřešili. Chci výsledek!“ dodala zhurta a zmizela. Byla to hodná žena.

Mexický pistolník Vega, zapuzuje nevhodnou odpověď, raději se vztyčil a stáhl žaluzie. Z pokoje tím pohybem stvořil Vernův šrafovaný svět. Vega byl pistolník demiurg. Na stropě otáčel se chromovaný větrák. Vířil šrafovaný vzduch. Měl rozměry vrtule z americké Dakoty.

„Měnit svět chce každý,“ pokračoval Kovář v přerušném hovoru, dívaje se na drobného profesora. „To jest známá věc.“

„Nu ovšem, ale každý si změny povšimne,“ dodal Vega.

Von Wonder mávl rukou. Nalil si z karafy čisté vody. Svlačil si hrdlo a děl: „Tuto změnu zaregistrujeme příliš pozdě. Obávám se.“

„Díky mému prostomyslnému vnímání světa,“ ozval se šrafovaný rek Vincent Vega, „mně cosi nedochází.“ Sedě zabořený v pohovce, v obličejí měl šrafovaný výraz, v ruce šrafovanou zelenou láhev Absintu. „O co Matematikům jde, když si oné změny tedy ani nepovšimneme?“

„O moc.“

„Opravdu tak o hodně?“

Ticho, jež nastalo po pistolníkově otázce, plynulo jako Seina.

„Ne o hodně. O moc,“ po chvíli roztrpčeně pravil profesor, hledě do nedůvtipné tváře páně Vegy. „O moc řečenou absolutní. Nemusím snad dále rozváděti, komu by moc nejvyšší mohla přijíti vhod.“

„Tomu, jehož jméno se nesmí vyslovovat,“ přemítal Kovář bez chuti k žertům.

„Třesky plesky,“ doplnil diskusi ctný pan Vega.

Axiomy pana Vega

„Ano, i tak by se to dalo sdělit,“ přisvědčil vzdělanec, zamysliv se nad slovy Kovářovými. Slova pistolníkovy nechal odplynout do stoky bezmyšlenkovité. „Vše vychází ze známých konstant a axiomů.“

Štval ducha do výšin abstraktní matematiky i fyziky navzdory posluchačům.

„Pohledně na to způsobem, že jde o banální skutečnosti, jakož jsou přirozené logaritmy, gravitační konstanty, geometrické vzorce a matematické rovnice. Kupříkladu komutativnost sčítání, definice exponenciálních křivek a tak všelijak. Jest to srozumitelné, přátelé?“

„Jest,“ pravil Vega s pochmurnou tváří. „Já však též mám své matematické axiomy či fyzikální zákony. Jedna a jedna jsou dvě. Pokud někomu ušetřím ránu, padne. Střelím-li soka osmatřicítkou do čela, odlétne mu polovina lebky. Komutativnost sčítání jest jistě započítaná i v těchto dějích. Akce a reakce. Síla, hmota, zrychlení. Kolt má zásobník na šest nábojů. Na těchto počtech a pravidlech svět stojí a toto se nikdy nezmění!“ Mexičan téměř vybuchl v hněv.

„Bojím se, že víra tvá není podložená tak nezlomně, jak si představuješ, příteli,“ vmísil se do debaty pan Kovář. „Obávám se, že je to pouze jeden z pohledů na svět. Fešný, majoritní, nikoli ovšem jedinečný.“

„U všech svatých! Jak víš, že pan profesor má onen správný?“ máchl pan Vega paží. Měl šrafovanou ji i zachmuřené čelo.

„Nikoli snad správný, ale též přínosný,“ odušil profesor. „Představte si kupříkladu kruh. Plocha jest čtvrtina π krát průměr na druhou. To platí, když je π rovno, jak si přibližně pamatují, 3.1415926535897 a tak dále.“

„Problém tedy spočívá v čem? V jednom čísle?“

„Vinci, věz,“ vložil se do rozpravy pan Kovář, „že přemnoho matematických, vědeckých či inženýrských rovnic obsahuje toto číslo Ludolfovo, což z něj dělá jednu z nejdůležitějších matematických konstant.“

Nejhorší příklad

„Ptám se opět, v čem tedy spočívá problém?“ nenechal se zviklat mexický tazatel.

„Problém by spočíval v tom, kdyby kupříkladu bylo rovno čtyřem,“ pravil profesor.

Pan Vega, odloživ hranatou láhev na skleněný stůl, sledoval nezdolného lektora s údivem.

„Probůh... Problém? Jakési číslo na školní tabuli?“ pokrčil rameny řimbaba.

„To *jakési* číslo na školní tabuli jest transcendentní číslo, milý příteli.“

„Transcendentní, netranscendentní, jest to pouhopouhé číslo na tabuli.“

„Což o to, číslo by se dalo jistě mokrou houbou smáznouti. Jenže my zde hovoříme o tom, že by opravdu *pí* bylo rovno čtyřem. Zjednodušeně řečeno: vzorec pro výpočet plochy kruhu by byl shodný se vzorcem pro plochu čtverce. A toto jest pravda pravdoucí.“

František Kovář počínal chápat myšlenky vyřčené již při první zmínce o čísle Ludolfově. Byť to byla pouhá úloha, byla to nejlepší úloha.

Či snad, lépe vyjádřeno: nejhorší příklad.

„Mějte na paměti, že notně by se tím vše zjednodušilo,“ slova tato dodal vědec s velkým důrazem.

„Poslyšte,“ zahlomozil pan Vega, nehodlaje se již zmiňovati o předešlém svém prostomyslném okamžiku, „to bychom ale již naprosto nerozeznávali, co jest kruh a co čtverec.“

„Tak jest, pane Vego. A přitom to není veliký rozdíl. Tři a kousek, či rovnou čtyři,“ přitakal von Wonder trpce.

Pan Vega, otočiv se, roztáhl žaluzie.

„Máte pravdu, pane. Vskutku, velký rozdíl to není,“ pravil zastřeně, dívaje se skrze čiré sklo.

Věž ze starých časů

Ostatní též pohlédli na věž za oknem.

Putující slunce ji nasvětlovalo odstíny nazlátlými.

Byla vážně nádherná.

Včera i dnes.

Obdivuhodná stavba o hmotnosti deseti tisíc tun.

Základy její tvořily čtyři betonové bloky mocné. Na těchto kvádrech nacházelo se šestnáctero menších bloků, jež svíraly stavbu, aby se kvůli geometricky neotřelé konstrukci dočista nerozložila. Z bloků vedla do veliké výše v úhlu padesát čtyři stupňů konstrukce z poctivé oceli. Ach, a v ní dva a půl milionu nýtů. Toť číslo věru obdivuhodné!

Věž popisovaná měla včera i dnes tři plošiny. První ve výšce padesáti sedmi metrů, druhou jedno sto a patnáct metrů nad zemí a třetí ve výši záviděníhodných dvou set sedmdesáti šesti metrů. Dnes – stejně jako jindy, kdy jest viditelnost optimální – bylo lze z vrcholu dohlédnouti do vzdálenosti poctivých sedmašedesáti kilometrů. Což jest ostatně vzdálenost významná.

Ze všech těchto fakt bylo nad slunce jasné, že jest to dobré.

Eiffelova věž byla stejná.

Včera i dnes.

Vůkol ní vládlo ticho, pohoda a mír.

„Pane profesore, vy dokážete člověka zjančit,“ pravil mexický pistolník do nerušenosti. Nepousmál se však, jak by se dalo očekávat.

Jediný, kdož na repliku zareagoval, byl větrák z Dakoty.

Nepokojně zavrzal.

Opět v pyramidě

Boom! Boom! Boom!

Ratata... Tatatata, rata rata, ratatata!

Ratata... Tatatata, rata rata, ratatata!

Beng!

„Tamti stanovují integrály,“ pravil profesor, ukazuje paží s neskrývaným obdivem, „a ti druzí, v hnědých hábitech, vyrovnávají strany pro exponenciály. Je zapotřebí vyrušití ony rovnice,“ povzdychl, utíraje si vysoké čelo šátkem.

Pan Kovář s matematickou přesností vystřílel další zásobník. Rovnici z lidských těl vydělil číslem složeným z třiceti puškových nábojů.

Ratata... Tatatata, rata rata, ratatata... doplnil jej mexický pistolník. Pro jistotu.

„U đasa,“ děl Kovář, přistoupiv k nejbližšímu mrtvému, oděnému do meditačního hnědého roucha. „Nekreslil jste toto v Paříži na tabuli?“

Pootočil hlavu Matematika. Znaky vytetované přes holou hlavu byly vprostřed narušené otvorem způsobeným strelou ráže 7.62 x 39 mm.

„Toto jest evidentně proměnná pro diferenciální rovnici prvního řádu, nicméně pokračování se musí nacházeti...,“ pátral profesor očima opatřenýma kvalitními okuláry *Keen* v nejbližším prostoru. Opět prohlédl na znaky pomalované a vytetované na pažích, hlavách i vyšité na kněžských oděvech. „Saprlot, ono jest to takměř hotovo!“ vzkřikl vzdělanec hlasem plným zoufalství i obdivu zároveň. „Otvor po náboji pouze redefinoval vedlejší proměnnou. Ne, ale ještě se to nezdá býti definitivní! Při všech svatých, ano, dosud to snad není definitivní,“ horlivě opakoval, pohybuje kuzelem světla baterky po prostoru.

Věhlasná Galerie uvnitř Velké pyramidy byla plná ubohých mrtvol. Profesor však neviděl lidská těla a všelijak poházené končetiny. Von Wonderovi před očima defilovaly ubíhající řady rovnic, vzorců, znaků a čísel. Zrychleně dýchaje, oči mu těkaly a jimi bylo snad vidět i samotný mozek, v lebce mu kypící lopotou logickou.

„Ne, dosud to nedokázali,“ pravil.

Vyhrání řečené první

Pan Kovář, otáčeje se se zbraní kol dokola, se tázal:

„Profesore, obávám se, že nikdo jistě neví, co nastane, až výsledky Matematiků budou definitivní, ale jen mi včas sdělte, jak mohu zabránit oné definitivě.“

Z opačné strany Galerie, z přístupových cest k ní, bylo zaslechnouti vzdálené staccato střelby.

„Blíží se pan Boorman se svými lidmi,“ děl Kovář o poznání klidněji. „Hola, hola, pane Franku! Pospěšte! Střílejte více!“

„Drahý Kováři,“ namítl profesor, „takové počínání, střílení překotné bez cíle, jest nutno pokládati za zhola zbytečné. Cožpak jsem vám nesdělil, že pouze naleznou-li fragment zbývající, jehož zapadnutí do skládačky zamezíme, budeme úspěšnější? Ovšem Matematici jsou věru vykutálení chlapíci.“

„Vykutálení, ale též dočista mrtví,“ pravil pan Vega. „Pokud rovnici nedokončili, pak zdá se, že zatracení nám nehrozí.“

„Ostatně, jak by vzorec dokončili mrtví?“ otázal se střelec, příteli zvaný též iniciálami JFK.

„Oho!“ vykřikl von Wonder, pozvedaje hůl. „Pohlédnětež tamtéž!“ ukázal špicí hůlky.

Raněný Matematik, chechtaje se na celé kolo, chrлил vodotrysky krve a v ruce svíral svazek vlastních střev vyhřezlých. Natahoval ruku s nimi k odtržené čísi potetované končetině ležící mu po boku.

„Toť onen chybějící fragment rovnice!“ vykřikl vzdělanec.

„Proklatě! Střílejme!“ zakřičeli pánové Kovář a Vega a odnaproti je doplnil pan Boorman. Díky svému zraku laserovému zahlédl zručný kyborg cíl zaměřený profesorem hůlkou.

Tré smrtících linií se protnulo v cílovém bodu.

Matematik se v návalu kovu a ohně proměnil v opalizující kouli barvy rudošedé. On i jeho mrtví kolegové se svorně roznesli po protějších stěnách velké Galerie.

Prostor zastřený mlhovinou krevních buněk i dýmem z palných zbraní se na mžik zavlhl, jako by v cosi nového chystal se přetvo-

řiti. Dimenzí rozlehlé Galerie prostupovalo kruhové vlnění, z hladiny vodní známé, když do ní děcko rozpustile vhodí kamínek.

Přítomní ztuhli do nehybnosti okolních mrtvých, avšak vlnění neškodně prošlo skrze ně a zmizelo v myriádách krychlí pískovcových, z nichž byla sestavena Velká Chufefova pyramida.

„Pah,“ pravil profesor. „Tento úkol, zdá se, zvládli jsme na výbornou, chlapci šikovní.“

Slyše to pan Vega, vyňal z kapsy doutník Davidoff a labužnický si jej zapálil.

František Kovář, jsa pohnut, chvíli mlčel, poněkud podezíravě si prohlížeje vnitřní prostor Galerie, a teprve poté pronesl:

„Pravím vám, přátelé, že práce naše nebyla marná.“

„Kakraholte, a nyní konečně ven, z hlubin stavby této proklaté na světlo denní!“ zavelel profesor.

„Sláva!“ vzkřikli všichni.

Hlasy jejich připomínaly zpěvy z andělského kůru.

Pohlednice z Egypta

Za půlhodinku pouhou dřepěli již vesele ve vojenském voze *Humwee* pomalovaném rozvernou kamufláží pouštní. Svištěli si to pustinou známou z atlasů coby Sahara.

Za nimi, v záři zapadajícího slunce, k obloze vzpínaly se tři proslulé egyptské stavby, tři nejznámější stavby v historii lidstva.

Jedna vedle druhé. Jako na barvotiskové pohlednici z dovolené.

Písek, kameny a nebe.

Chufefova, Chafreova a Menkaureova krychle.

Tři nejznámější krychle na světě.

Rozpravy na Martových polích

„Ráda bych vás upozornila,“ pravila Ljuba Bytewská, dívaje se na ladnou linii Eiffelovy rozhledny, „že vše, čeho jste dosáhli a čeho mohla bych si vážiti, není zcela tak v pořádku, jak mohlo by se zdát.“ Vstávajíc ze svého křesla, zkřížila ruce na dmoucích se krychlových nadrech. „Nuže, co tak upjatě mlčíte?“

Kovář, Vega, Boorman a von Wonder tak svévolně mlčeli a tak svévolně seděli.

Do omrzení.

Seděli na Martových polích v kavárně *Picasso Cubes*. Bílé hranaté stolky, bílé hranaté slunečníky, bílé hranaté židle, zelené hranaté palmy. Na vstupním poutači nade dveřmi kavárny skvělo se krychlové kávové zrna s nápisem *Café de Brasil*.

Ve výhledu před nimi tyčila se povznášející věž Eiffelova v celé své nádheře; pověstný železný hranol vážící přes deset tisíc tun. Čtyři nohy na betonových kvádrech, stroze obdélníková konstrukce sahající do výše tří set dvaceti čtyř metrů. Ročně se na vrchol skvostu průmyslové architektury nechá vyvéztí přes šest milionů návštěvníků. Což jest vskutku hodně lidí.

„Nemlčíme. Rozmýšlíme,“ narušil ticho Kovář, zvedl se, a došed k paní Ljubě, upřel jí zrak do temných, čtvercových očí. „Pokud jde o onu zprávu GODa, jde jistě o překvapení veliké, ale což svět nezůstal tak, jaký vždy byl?“

„Nu, pohleďte sama,“ přisvědčil Boorman, upadaje do mírného hněvu. „Mohla byste jmenovati jediné změny, kteréž jsme si nepovšimli? Odeberte se, naše milovaná vůdkyně, i třebaš na zdejší terasu a ukažte paží: to a to jest jinak!“

„Nebuďte netrpěliví,“ odtušila vedoucí Oddělení pro potírání interrealitního pašeráctví. „Poslyšte, co dím! GOD zprávu delší dobu kóduje takovým způsobem, abychom ji mohli vědomím naším vstřebat i v této bazální realitě. Což zdá se být problémem větším než menším.“

Paní Ljuba byla z toho všeho poněkud již neurotická.

Poklepáváje karmínovými obdélníkovými nehty o desku stolu, stříhala očima z jednoho muže na druhého. Poklepávání neustávalo. Paní Ljuba měla hezké, i když drobet silnější kvádríkovité prstíky. Hebkou kůži zápěstí jí obepínal obdélníkový náramek červený jak půvabné nehty. Paní Ljuba, ukazujíc všem mechaniku kloubů prstních, nenechala nikoho na pochybách, že okamžik veledůležitý se blíží.

Divení veliké

„Ale proč, můj ty světe?“ otázal se pan Vega. „Jaký problém by zde mohl nastati? Bazální realita je bazální právě proto, že je neměnná. Stále stejná. Stabilní. A takovou jsme ji přece díky operaci *Chufevova krychle* zachovali!“

„A hleďme,“ pravila na to Bytewská, „jak toto můžete tak směle tvrdit, pane Vego? Sám náš veliký profesor přec jasně sdělil, že změny té si nikdo nepovšimne. Jak jste tedy došel k vašemu nezlomnému přesvědčení?“

Vega mlčel.

Což samo o sobě bylo významným prvkem této nové reality, byla-li nová.

Projev páně profesora

Profesor von Wonder letmo naznačil, aby se všichni zklidnili. Pokládaje si čtvercové okuláry na stolek, ještě důrazně ukázal hračnou ukazováčku na vzpurně mlčícího pana Vego.

Ten mrmlaje „Při všech nesvatých!“ usedl též konečně s ostatními na své místo.

„Nutíte mne, přátelé, abych se vyjadřoval určitěji. Dobrá. Inu, jak milá paní Ljuba, tak i nadintelligence GOD mohou mít pravdu,“ děl profesor a krče rameny, jal se dál uvažovat: „Krása matematického popisu, jednoduchost vzorců, jednotná teorie pole, sjedno-

cení základních konstant, další zjednodušení modelu strun, inu, co já vím. Matematici touží mít svět, jenž by byl krásný, jednoduchý a logický, dle nich. Jak jsme si říkali při minulé konferenci v tomto městě, matematická sekta praví, že dalšímu vývoji alternativních vesmírů a stejně i civilizací jako takových brání příliš složitý matematický a fyzikální aparát. Chyb prý se dopustili již staří Řekové a Římané, ale také Arabové, Sumeřané, Chetitité, Inkové a Mayové. Všichni totiž stavěli na tom, co viděli kolem sebe.“

„A na čem by, k řasu, měli stavět?“ zeptal se JFK, obrátiv se na stejně zmatené posluchače.

„Na matematické přec! To jest jediná, čistá pravda vesmíru. Pokud by se Matematikům podařilo doopravdy propojiti veškeré souvislosti a sjednotiti fyziku makro i mikrosvěta, lidstvo by mohlo postoupiti o celé lokty dále v poznání hmoty i vesmíru. A k tomu jest zapotřebí provésti jakési matematické stavební úkony, jichž si opravdu nemusíme býti vědomi. Čistě mezi námi, dámo ctěná a pánové ctihodní, toto jeví se jako vskutku láková představa! Žítí v světě jiném, než je našim smyslům předkládáno a než je známým zákonům fyzikálním i geometrickým dovoleno.“

Rozhodnutí

Kovář sledoval reklamní vzducholoď Xaverius s barnumskou reklamou na Rubikovu kostku. Majestátní vzdušný kvádr proplouval na pozadí Eiffelova hranolu.

„Milá paní,“ pravil pokorně, obraceje se na velitelku Bytewskou, „ačkoli nevidím jediný rozdíl v naší bazální realitě, profesor mne dosti zviklal. A vy zejména, pokud dovolíte. Vy a GOD. Vy tři jste nám totiž nikdy nelhali, pokud mne paměť neklame.“

„Hrome, ale co nyní máme učinit?“ vykřikl pan Vega.

„Jsem z toho bizon,“ zakroutil Boorman hlavou kol dokola.

„Ach,“ pravila paní Ljuba, odkládajíc kávu na hranatý stolek. „Mí zlatí milí, zde jest již ona transformovaná zpráva od GODa. Pohleďte!“

Teserakt a jiné rozmanitosti

Uprostřed místnosti se zjevil zářící, rotující teserakt prolínající se s dalšími vícerozměrnými objekty, jako kupříkladu s ortoplexy, simplexy či krychloktaedry. Nebyl to vlastně obrazec ani tak geometrický, jakožto psychický. Byl to vpravdě hrůzyplný, proměnlivý a nestabilní obraz Všemohíra.

Náhle jako by bouře udeřila!

Rotující panoptikum dimenzí se rozlétlo způsobem pampeliškového chmýří rozfouknutého. V následující nanosekundě se rázem semklo do tvaru masivní krychle.

„Bazální realita již neexistuje,“ odušil pochmurně von Wonder, poznáv pravdu.

Nikdo mu neodporoval.

Nikdo ho totiž nepochopil.

Toliko pan Kovář vzosně pravil:

„Vracíme se zpět, pánové!“

„Nu ovšem,“ přitakal pan Vega. „A tentokrát jim to tam celé přeházíme!“

„Nezpreházíme,“ odvětil von Wonder, usmívaje se. „Zarovnáme.“

„Nuže vzhůru tedy!“ pronesl Boorman horlivě.

„Tak tak,“ přitakala paní Bytewská. „Tak hlavně již nehovořte a konečně vyražte, chlapani moji.“

Návrat ku krychlím egyptským

Hle! Matematici tušili správně, že hranaté pvozy pásové i koloové, jakožto vzduchoplavecké stroje krychlové i hranolovité měly rozhodnouti o podobě světů příštích. A to rovnou na tomto místě! Ovšem, běží-li nám o místo v užším slova smyslu, je nutné zmíniti se o faraonských krychlích samotných, zejména o Chufevově, též Cheopsově řečené.

Přepavní stroje s nápisy *E. F.*, dopravující do pouštního suchopáru objekty tvarů roztodivných, vršily je do hromad a do zón dle řádu nerozpoznatelného.

Hle! Stovky odvážlivců vybavených nikoli zbraněmi ničivými, ale entitami barevnými, byly rozhodnuty ukotvit bazální realitu opět v axiomech platících před změnou iracionálního čísla Ludolfova na racionální.

„K řasu!“ znělo unisono v hrdlech algebraických kněží a totéž rezonovalo i ze strany druhé, v hlasivkách goniometrických specialistů agenturních.

Revoluční sektu matematiků, vědomou si toho, že rozhodující atak bude nelítostný, mrazilo rozechvění úporné. Současný světa stav jim takto vyhovoval. Realitu bazální rozloživše dle zadání dostali ji k hrátkám bez omezení.

Temný zákazník v temném plášti s temnou přilbou na hlavě platil dobře.

Platil totiž celými světy.

Vždy.

Ovšem návrat matematického mága von Wondera s armádou barevných objektů ke stěnám Chufevovy hrobky mohl jejich nové hřiště bryskně proměnit v poušť. A to nikoli v saharskou.

Návrat onen pro Matematiky i pro svět mohl znamenat prostou volbu:

Ano / Ne

1 / 0

3,14159265358979323846264338327950288... / 4.0

Život / Smrt

Škorpení i lichotky vzájemné

Zprvu se pyramida octla v jednom ohni.

„Tak vida,“ děl pro sebe vzdělanec, sleduje razičské práce na hologramu tisícibarevném. „Plutoniové pumy průrazné zdají se býti žádoucími nástroji důlními. Vizte, pane Kováři, nezdá se vám štola již řádně připravena?“

„Tak jest, tak jest,“ děl pan Kovář. „Cítím však nutkání, pane profesore, sdělit vám, že nikdo netuší, co sledujete tímto pohríváním si bizarním.“

„Ba,“ přidal se střelec mexický, „dokonce i mé komplikované vědomí o tom nemá ani tuchy.“

Slyše to von Wonder, udeřil ovladačem o zem, takže se zdvihl obláček prachu písečného.

„Což neříkal jsem vám oběma, že tajemství neexistuje, byť jen na chvíli opustí mozek můj vlastní?“ jal se profesor spílati, řka, že veškerá práce tajná jest málo platná, protože – jak v Paříži nedávno dopodrobna rozprávěl – *„lidstvo coby živý organismus jest latentně telepatii propojeno“* a že on nemůže ni slovem nápomocným svou strategii oběma přátelům zjeviti, dokonce ani na ni úporněji mysliti.

Jakmile se dostatečně vylál, zdvihl opět ovladač, a oklepav jej o bermudy běžové, pravil: „Promiňte.“

„Výtky, které jste vznesl, měly hlavy i paty,“ řekl Kovář.

„Baže, odpusťme si, co jsme si,“ děl Vega smířlivě. „Jste dobrý člověk, profesore, i když vám začasto zhola nerozumíme.“

„Nevadí, přátelé moji věrní,“ odvětil vzdělanec, rozpomenuv se na mnohé hovory s nimi. „Není každému shůry dáno.“

Pan Kovář zalomil rukama, byv raději zticha.

Pan Vega, nic nechápaje, pozvedl obě pěsti a z nich vesele vytrčel pozvednuté palce.

„Jak říkám, jste zlatý muž, profesore!“

„A nyní chutě, chutě,“ povzbuzoval profesor holografický obraz, ignoruje mexikáncovo nadšení. „Zbývá nám již nemnoho času. A brzo zavelíme, nechť... Avšak, můj ty světe, co to ti ohavníci činí?“

Souputníci, vidouce von Wondera tak pobledlého, obávali se velmi jak o zdraví, tak i duševní rovnováhu jeho.

„Ti piškuntálové jsou vskutku dobří,“ musel uznati profesor zaraženě.

„Což znamená jen to nejhorší,“ odtušil pan Kovář.

„Na mou tě! Oni to rozluštili...“

Uvážlivost páně profesora

Na obrázku trojrozměrném skvěla se komplexní krychle Chufevova. Dobře na ní byly zřetelné vnitřní chodby, prostory jako Galerie či hrobka samotná se sarkofágem mytickým. Vše vzájemně propojeno v úhlech pravouhlých, poněvadž sama *pyramida* byla celá přísně pravouhlá.

Na sebe kolmé šachty a cesty křížily se s průnikem kolmým. Byla to profesorova jáma vytvořená zásahy shora svržených pum plutoniových. Tato měla sehráti rozhodující roli v řešení vylihnutším se z nitra abnormálního mozku profesorova.

„Dosti bylo mrtvých,“ pravil vzápětí po předchozí akci egyptské. „Nyní již víme, jakým způsobem Matematici transformují zákony i realitu tuto, pročež proti nim hodlám použítí jejich vlastních zbraní.“ Toto jediné pravil při druhé schůzce pařížské, na Martových polích.

Více tehdy říci ani nemohl.

Nyní, pozoruje změny ve vnitřním uspořádání šachet, pravil rozvázně:

„Nedá se činiti nic jiného. Nepřítel jest chytřejší než liška. Hbitější než zajíc. My však počneme prováděti náš záměr dle plánu, bez ohledu na spěšnost jeho konání,“ děl profesor. „A jak mi vyprávěl můj dávný přítel Vladislav Vančura, spěch není kdykoliv zárukou dosažení cíle.“

A jal se citovati historku úctyhodného psavce českého...

Rozšafný biskup

Zmatení hlupáci a lidé slabého ducha bývají nepokojní, avšak moudrost skýtá jistotu. Vykračujíc si s rukama za zády nespěchá a třídí nehody přihlížejíc k věcem věčným.

Kterýsi biskup královéhradecký překypoval chutí a schopnostmi štváti zajíce. Honil je v stinných končinách hájů, v místech slunných, po bramboříštích, strnisky a podél struh, na koni pečlivě osedlaném, sedě

pěkně zpříma a uvažuje o štvanci se svým myslivcem, který se držival o koňskou délku za ním.

„Festina lente,“ říkával, „festina lente (*), pane myslivče! Zajíc je hbitý a malé zvíře. My naopak jsme dospělí a rozšafní mužové. Jen pošetilci se říjí vpřed skákajíce, opisují kličky, rudnou, brunátněji, popadají dechu, avšak ten, kdo věc uvážil, jde zvolna. Jen ať nám ten ušák uteče, vsadím se, že co nevidět vyrazí jiný, a věřte mi to nebo ne, třeba se to všechno rozutíkalo a třeba všechna zvěř zalezla do děr, budeme dnes přece mít k večeri zaječinu!“

(* spěchej pomalu)

Kostky jsou vrženy

Výjev následující byl natolik velikolepý, že mnozí historici o něm do dob dnešních hovoří s nadšením i s úctou bezmeznou. Doted v pařížském Louvru vedle čtyřrozměrné Mony Lisy visí kinetický obraz profesora von Wondera před Chufevovým tělesem, an praví: *„Kostky jsou vrženy!“*

A vskutku, nebylo přesnějšího vyjádření pro průběh bitvy, jež vešla do dějin Všehomíra.

Přepavní kolosy počaly zvedati zaháknuté objekty a stoupat s nimi vzhůru. Profesor velel leteckému dispečinku slovy úsečnými, leč přesnými.

Každá vzducholod', každý stroj vrtulový či křídlatý s objektem zavěšeným pod sebou zaujal nad Chufevovou krychlí místo určené toliko vzdělavcovou myslí.

Pánové Kovář, Vega i Boorman mezi tím chodili a navigovali sem a tam a přišedše poté konečně k profesorovu holografu blíže, bedlivě střežili změny chodeb v krychli světélkující.

„Vězte, vězte všichni,“ děl von Wonder, odvrácen od přátel, hledě na vzducholod' E. F. 1959 kotvící rovnou nad šachtou uměle stvořenou, „že nebylo jiné možnosti, než tento způsob agrese tajiti do chvil posledních. Nyní jistě vše pochopí i bláhovci největší.“

Vincent Vega na to moudře pravil: *„Jakož i my.“*

Boorman, ateista, již svým zrozením odvěký, odvětil na Vegovu repliku: „Dejž to Pán Bůh.“

Profesor Carl Maria von Wonder, odvrátiv zrak od leteckého uskupení, soustředil se na trojrozměrný výjev. Kolmá šachta uprostřed krychle, tu a tam rovná stěna kvádrem megalitickým narušena, podlaha šachty taktéž původně pravidelná počala se vysunujícími krychlemi a hranoly členiti.

Profesor ovladačem uvolnil první objekt ze závěsů vzduchodolě *E. F. 1959*. Červený kvádr o délce sedmi bloků padal do nitra šachty.

Pan Kovář na to hleděl, užasle zvolaje:

„Pah! Bdím či sním? Jest to ono, co myslím, pane?“

„Ba, ba,“ odvětil von Wonder, zaznamenávaje další vzdušný stroj objevivší se nad ústím šachty vedoucí až na dno Chufevovy stavby. „Jest to ono, příteli.“

Profesor natočil objekt ve tvaru žlutého L naležato a odpoutal jej od spodních traverz vrtulníku Black Hawk. Byl to již druhý objekt, jenž se vrátil do nitra ohraničeného prostoru. Za ním následovala další přepravní helikoptéra, tentokráte se zavěšeným křížem obsahujícím devět kvádrů zelených.

„*Tetris*,“ pravil konsternovaný kyborg Boorman. „Bože.“

„Oho! Vy, pane, s Matematiky hrajete tetris?“ otázal se z míry zcela vyvedený pistolník Vega.

„Tento způsob boje,“ děl pan Kovář, zíraje na holografickou projekci s klesajícími útvary geometrickými, „zdá se mi arciže geniální. Přece však, neuniká mi cos důležitého? Myslím tím smysl této hry, jakkoli ona sama vyhlíží v tomto megalomanském provedení arci atraktivně.“

Poslední vysvětlení

„Ta otázka jest bystrá, Františku,“ odvětil von Wonder, odvraceje se na chvílenku od přístroje holografického. „Nuže, jsem připraven, abych vám odpověděl na vše, co jsem vám musel dosud tajiti.“

Čas krácel vpřed rychlým krokem, jako tomu bývá vždy v momentech vypjatých. A hle, přátelé profesorovi navzdory pádícím sekundám přesto napjatě naslouchali.

„Matematici zpřevrátili naši realitu svými alotriemi počtářskými. Zaseli do našeho světa zcela jiný řád. Touto stavbou, po věky věků tajemnou a mysteriózní, pronikli do zákonů dle našeho zdání neměnných,“ děl profesor, spouštěje do kamenné šachty další dva objekty naráz, krychli a ležatý kvádr s ní.

„Oni nám ukázali cestu změny, my jim ukážeme změnu cesty,“ pravil, přerušuje pojednou svůj výklad. „Hleďme, hleďme, naši matematictí sokové nespí!“

Řka to, jal se profesor soustředit na dno šachty, na hologramu purpurově prosvícené.

Střežte se hry v kostky!

Matematici na oplátku používali své osvědčené vzorce tělové, aby transformovali nitro šachty a měnili jeho vlastnosti fyzikální. Tímto dokázali pohybovat klesajícími předměty vlevo, vpravo či dokonce je pootáčet, byť jen jedním směrem, a to nejvíce o devadesát stupňů.

Avšak i to stačilo, že objekty dopadnuvší na dno šachty ze svých bloků vytvořily jedinou linii a z jakýchsi důvodů se anulovaly a dočista zmizely.

„Jakže?“ zvolal Kovář. „Co se to nyní děje? Kameny mizí! Objekty mnohatunové přestávají existovat?“

„O tom jsem chtěl s vámi mluvit dále,“ pravil profesor, snášeje onu novinu bez neshody. „Tušil jsem tyto rozpaky. Pane Kováři, nemizí kameny samotné. Samotné neexistují. Mizí matematické projekce, z nichž jsem ony objekty stvořil.“

„Naše uši,“ pravil Vega „zalehly hukotem vašich úvah. Bylo by možné lépe je ztvárniti?“

„Pokusím se, Vego milý. Stejně jako Matematici zhmotnili změny našeho světa matematikou, tak já obdobně zhmotnil matematiku.“

„Ha,“ odušil Vega s výrazem nejistým, rozhodnut dále se již neptat na cokoliv.

„Vysvětlím následovně,“ doložil profesor a úkonem jednoduchým nasměroval další padající objekt. „Nepadají kameny, ale pečlivě připravené soustavy rovnic. Jejich účelem jest přeplnit nitro Chufevovy krychle do té míry, že Matematici nebudou schopni utvářeti své vlastní vzorce.“

„Toť myšlenka vskutku odvážná,“ přisvědčil pan Kovář.

„Vím. A děkuji,“ vykasal si profesor rukávy, pokračuje v navádění dalších entit. „Zelené objekty obsahují soustavy lineárních rovnic, červené zase kvadratických. Černé jsou stvořeny z rovnic binomických a bílé jsou pro změnu nerovnice kvadratické. Exponenciální rovnice mají barvu modrou a goniometrické zas hnědé jsou. Jak jsem pravil, používáme podobné zbraně jako naši zdatní soupeři, pouze mnou poněkud modifikované.“

„Slyšte!“ vykřikl mexikánec. „S tímto mužem lehké jest ovládnouti svět!“

„Tento muž,“ pravil profesor skromně „potřebuje vaši statečnost a bojechtivost, nikoli však, aby svět ovládl, nýbrž zachránil.“

„Tak pravil muž moudrý,“ děl Kovář, lehce se ukláněje.

Game over*

(* Hra jest skončena)

„Více vpravo, a o sto osmdesát stupňů!“

„Dvě L opačně k sobě! Svisle, pane.“

„Vida, vida! Krychle a s ní prudký pád!“

„Doleva! U dása, obrácené T zcela ke stěně!“

„Proklatě, odmazali dvě řady najednou!“

„Nevadí, máme klikyhák a za ním ležaté L!“

„Propánaboha! Dva hranoly kolmo na sobě! Ach!“

„Aby je husa kopl! Další řada!“

„Nu ať, my však stoupáme! Stále stoupáme!“

„Pane, pouštíme krychli, téčko a klikyhák! Nádhera!“

*„Pah, máme již polovinu šachty!“
 „Mátonohy matematické ztrácejí možnost manipulovati s prostorem!“
 „He, a nahore připravuje se ku spuštění kříž a malé T.“
 „Nereagují!“
 „Je zřejmé, že nedostává se jim ni prostoru fyzikálního, ni matematického!“
 „Další T, následují dvě L!“
 „Nu, nu. Druhé L otočit zrcadlově!“
 „Chválabohu, stoupáme, pane!“
 „Další hranol. Vlevo a otočit o devadesát!“
 „Hrome, ještě L a krychle!“
 „A poslední T!“
 „Probůh, a jest konec...!“*

Episoda se končí

Prostor se v tu ránu zavlnil. Vůkol vyhřezl svit o síle milionů svící.
 A poté nastalo ticho.
 Hra byla ukončena.
 Cíle bylo dosaženo.
 Bazální realita byla opět obnovena.

Staré dobré koleje

„Konečně se zas všechno vrátilo do starých, dobrých kolejí,“ řekl Kovář. „To to ale trvalo, co? Do hajzlu, a takovejch lidí přitom zařvalo.“

Nečekal na odpověď a rozkutálel se rovnou kupředu, k hnusně urbanistické Káhiře na obzoru.

„To ti povím, kámo.“ Vega ho dohonil a dál se už kutálel po Kovářově boku. „A že se kolem toho nadělalo bordelu.“

„Hele, víš co, Vinci? Dáme na letišti panáka Mistra Walkera a padáme do Evropy. Už toho vedra a písku tady mám plný křusky.“

„A to ti povím, kámo,“ řekl pro změnu Vega, „to bude jediné dobře.“

V saharském písku po nich zůstávaly dvě vyjeté, nehluboké koleje.

Nad nimi, na zaprášeném nebi, nad obřími koulemi pyramid, zářilo jehlanovité Slunce.

Svět byl zase takový, jaký má být.

Jaký byl po celé věky.

A to ti povím, kámo, to je jediné dobře...

Josef Pecinovský

Každý autor fantastiky má ve své pracovně instalovaný vstup do časoprostorového tunelu. Berňák o něm naštěstí neví a katastrální úřad také ne. Ten portál se otvírá automaticky, někdy ochotně, jindy méně. Jen málokdy ale může autor ovlivnit, jakými smyčkami a zákrutami bude prostupovat tím větevnatým systémem. Vše je věcí náhody a jen zázrakem může dojít na ta místa, která si představoval. Tak se může zjevit například svět zatížený miliardami tun plástve, jindy se zase může člověk propadnout do pekelného světa Juty bez slunce a světla, aby se raději přesunul někam do vesmíru, kde bloudí živý tvor o velikosti planety... Ještě menší vliv má autor na to, s kým se v tomto zvláštním systému setká. Většinou tu potkává jen odrazy svých vlastních smyšlenek, ale někdy se jeho systém propojí s částí tunelu, kterou tajemný bůh fantastiky přidělil někomu jinému. Asi jen tak se mohlo stát, že jsem se tam kdesi mimo reálný čas a prostor setkal s Emilem Holubem, Jiřím z Poděbrad, Hanussenem a Reinhardtem Heydrichem, a dokonce na mne chvílemi pokukoval André Laurie, když sbíral podklady pro svůj román o Hvězdě Jihu. A když autor potká jen tak náhodou Johna Lennona s jeho třemi druhy, nechá se klidně ukolébat na vlně překrásných melodií a pak se text rodí sám, bez zvláštního přičinění...

Onehdy jsem do tunelu zabrousil jen tak, aby se neřeklo, protože bůh inspirace si vzal dlouhodobou pauzu, a byla to šťastná chvíle, protože strážci tunelu pocítili nedostatek autority a věnovali se jiným zájmům. A tu mi naproti kráčí mladý muž, s kterým jsem se už setkal, a tenkrát jsem se za ním musel hnát až na Měsíc, zatímco jiní ho v pohodě dohonili ve Valašské republice nebo rudolfínské Praze. John byl mimořádně unaven, a než usnul, opo-

jen lehkým koktejlem, vyprávěl mi zajímavý příběh o svém otci, o Těchonínu, časoprostorové anomálii a Karu Malechovi, a bezděčně také prozradil, co se mu stalo v tom městě, kde kdysi sídlila agentura EF, údajně nyní hanebně zničená. Odešel pak náhle, bez rozloučení, jak už to u lidí přicházejících tunelem bývá, a já ho marně pronásledoval. Zbyl tu po něm jen příběh, který jsem stačil letmo zaznamenat. Nejsem si jistý, zda jsem vše napsal přesně tak, jak to říkal, přece jen těch koktejlů bylo víc a John je zvyklý spíš na whisky. Ono to totiž vypadá, jako kdyby si vymýšlel. Ale skutečně jsem vše zapsal tak, jak to říkal, jen si myslím, že právě na tuto událost není dvakrát pyšný, a kdyby nebylo té únavy, radši by dal k lepšímu něco výživnějšího.

Od toho dne John nepřišel, namísto do Ženevy jsem zabloudil kamsi na dno plástve, odkud není návratu. Snad se odtamtud jednou vyhrabu. Nemá to hoch jednoduché; abychom se s ním setkávali častěji, musíme si počkat na zrod nové agentury.

ŽERTÍK

První, co John Francis Kovář po průchodu portálem spatřil, bylo oko.

Nebylo to úplně obyčejné oko, i když mohl snadno rozpoznat všechny anatomické náležitosti. Duhovka měla barvu mechu prokvetlou stopami rumělky a tmavá zornice za sebou skrývala dutinu, která na Johna působila stejně jako hluboká studna. Bělo bylo nažloutlé barvy, a jak na ně John hleděl zblízka, mohl rozpoznat namodralé ostrůvky pozvolna se přelévající z místa na místo v lehkém připomenutí Brownova pohybu molekul.

V levém koutku oka se dal zaznamenat zvláštní rudý útvar, o kterém se John mohl domnívat, že je to ječné zrno. To se však záhy pokrylo víčkem, zbrázděným desítkami různě propletených vrásek, a když se vzápětí víčko opět odsunulo nahoru, lesklý povrch oka odrazil vše, co stálo před ním, a John mohl pohlédnout do vlastní tváře, v tuto chvíli zakryté maskou.

Trochu ho udivilo, že vidí jen sám sebe, a tak lehce vrhl pohled směrem doleva, kde měl stát Lon Bastian. Nebyl tam.

Lidé tak snadno nemizí, vždyť neuplynul ještě ani zlomek sekundy od okamžiku, kdy pronikli do tohoto světa. Ta myšlenka donutila Johna, aby svůj pohled odtrhl od prázdnoty dutého orgánu a podíval se směrem vlevo. Tajemný přísvit mu prozradil, že jeho druh právě mizí v jiném portálu, který se tu nikdy neměl otevřít, a to, co John zaslechl, byl škodolibý smích. Možná to byla úniková cesta, ale John na okamžik vteřiny zaváhal, protože ten smích velmi dobře poznal.

Boční portál se zavřel. Oko se pohnulo.

Jak se dalo čekat, oči, i když velikosti mlýnského kamene, se ani v tomto světě nepovalují jen tak na ulici. I toto oko bylo součástí většího biologického systému, a když se Johnovi podařilo lehkým pootočením hlavy prozkoumat terén i na opačné straně, poznal, že zrakový orgán je zasazen do lebky potažené tmavohnědou kůží, která svým povrchem připomíná kůru staré vrby. Ke každé hlavě patří tělo, ale to John vidět ze své pozice nemohl, zato si povšiml drápu velikosti středního balvanu. Pochopil, že svým vpádem probudil něco, co mohlo ještě nějakou dobu spát, a raději někde jinde než tady.

Tam, kde očekával lehce zvlněný terén provoněný jarními květinami a zbarvený do zelena trávou spásanou nanejvýš tak stádem ovcí, ležel drak a o skladbě jeho jídelníčku nemohly být žádné pochyby.

John nedostal ani celou sekundu času uvažovat nad tím, jaké má drak úmysly. Ostatně podobné úvahy jsou zbytečné. Drak nemá úmysly. Drak má hlad.

John se v žádném případě nemínil proměnit v zákusek.

Pochopitelně, John byl přesvědčen, že je to standardní mise, ostatně jako vždycky. Mise to měla být natolik rutinní, že s sebou dokonce vzal toho nováčka. Ten chlap se ale do akce hlásil tak velementně, až to mohlo být někomu podezřelé. Jakýsi Lon Bastian, čert ví, kde ho ulovili, protože hovořil francouzsky s akcentem pochyceným v rovníkové Africe. Angličtinu jakž takž lámal a službou v cizinecké legii se zrovna netajil. Takový případ samá ruka samá noha, ale dle vlastního mínění velký světák, který nenechal na pokoji jedinou sukni a ve všech bordelech od Timbuktu po Yaoundé byl jako doma. Hochu, ty tady dlouho nebudeš, pomyslel si John, protože nabyl jistoty, že ten hoch je HIV pozitivní, prolezlý ebolou a spavou nemocí, břišním tyfem a žloutenkami všech tří typů.

John si ho vzal s sebou možná i proto, aby mu trochu srazil hřebínek.

Teď byl ten záhadný muž pryč a John si opět promítl jeho podobu před očima. Pak si uvědomil, že ve chvíli, kdy si ten podivný

nováček dokázal otevřít portál v portálu, zaslechl tichý smích. Jako kdyby už někdy něco takového slyšel...

Že ani tato mise rutinní nebude, tím si John mohl být jist, ale rozhodně neočekával potíže už v první vteřině.

„Mně to připadá, že se ty fantomy zbláznily.“

Tak takovou větu John od Carla Maria von Wondera ještě neslyšel. Doposud se zdálo, že ten muž je suverénním pánem nad tím nepřetržitým klokotem svého malého vesmíru. Sál fantomů vždy dělal na Johna dojem, že tu panuje pevný řád. Stejně tak tomu bylo i dnes, ale pohled do ustarané von Wonderovy tváře nasvědčoval opaku.

Chaotický svět časoprostorových fantomů zdánlivě beze změny proudil kolem imaginárního ohniska a najít v tom nepřetržitém pohybu nějaké závislosti by dokázal jen geniální matematik; jakým ostatně von Wonder byl.

Jistě, jedna srážka fantomů způsobila řetězovou reakci, hned do sebe nabouraly další a obohatily ten zvláštní svět o nové bubliny. Tvar, velikost i počet fantomů se měnily přímo před očima, mnohé probleskovaly namodralou září, jiné krystalizovaly do zelena, to vše v tajemném přítmí tu a tam proćisnutém nejasným zábleskem.

Von Wonder sledoval displej prosycený gigantickou tabulkou údajů, která svým překotným životem připomínala rejdní spermií. Zdálo se, že žádné číslo nezůstalo na svém místě déle než jednu sekundu, a mohlo se jich zobrazovat snad několik tisíc. Von Wonder si občas vyvolal graf, který však dle Johnova mínění vnašel do věci jen další zmatek.

Přestal drobnému muži nahlížet přes rameno a podíval se tam, kam ukazovala von Wonderova ruka.

„Myslel jsem, že na velikosti fantomu nezáleží,“ pokrčil rameny John. Ten fantom, na který jej Wonder upozornil, byl totiž malíčký, snad ne větší než fotbalový míč.

„Nenechte se klamat perspektivou,“ mýnil strážce sálu. „Ta tady neexistuje. Ale máte pravdu, tenhle fantom je skutečně neobvykle malý a chová se... No, jako bláznivé kuře.“

Teprve teď si toho John všiml. Podezřelý fantom sice rotoval, ale nikoli podle geometrického středu, takže se zdálo, že na své dráze kulhá.

„Kterému světu tahle kulička patří?“

„I to je absurdní, nic o něm nemohu zjistit. Já ho tady prostě...“ Bezmocně rozhodil rukama a bylo zřejmé, že by svému notebooku nejráději zaklapl víko a mrštil jím tam, mezi fantomy, kam by se svým chaotickým chováním rozhodně hodil. „...prostě ho tady nemám, nebo už jsem starý a k nepotřebě. Měl bych jít do důchodu.“

John se chystal prohodit neutrální zdvořilostní frázi, aby starého muže utěšil, ale už mu nebylo dáno.

„Analytický tým se domnívá, že zdrojem problémů je svět G24,“ uslyšel za sebou.

„Taky jsem si to myslel, ale pak se mi zdálo, že to je pé jednáčka,“ namítl von Wonder, aniž by se otočil. Ljubu Bytewskou poznal bezpečně podle hlasu i podle toho, že její přivalivší se hmotnost nepochybně ovlivnila dráhy nejbližších fantomů, což jiný člen Agentury rozhodně nemohl dokázat.

„Ta je OK,“ prohodila Bytewská. John ustoupil, při této teoretické debatě byl zbytečný. Zezadu pozoroval dvojici soustředěnou na pohyb fantomů a říkal si, že absurdnější kombinaci lidských těl se mu snad již nikdy uvidět nepoštěstí. Maličký von Wonder s ušatým globusem nasazeným na nepatrné čarce krku, máchající rukama jako ploutvemi, a vedle něj gigantická Ljuba, svým vzhledem teď nejspíše připomínající asteroid a hrozící každou chvíli i sebenepatrnějším pohybem von Wondera zavalit. Jejím tělem jako kdyby při každém pohybu přejížděla vlna tsunami a...

„Tak mi tedy řekněte, proč se právě tam bortí T-pole!“ vykřikl von Wonder tak, že zahnal Johnovy nepatřičné myšlenky.

Přestal ty dva poslouchat, ostatně jejich hovor se přesunul do vysoce teoretické roviny a on už vytušil, že z toho kouká neodkladná mise.

Během těch pár kroků ze sálu jako kdyby z něj spadla ta tíseň, o které do té doby nevěděl a která mu prokazatelně vadila. Něja-

kou chvíli netušil, co to je. Teprve když se vrátil zpět k zábradlí, pochopil.

Ze sálu fantomů se linulo podivné aroma, zvláštní zápach, takový, nad kterým by speciálně cvičení mixéři parfémů jen nedůvěřivě kroutili hlavou.

Jakmile John i Bastian zmizeli v portálu, skončila jeho obsluze služba. Po pravdě řečeno, většinou tady nebylo moc co dělat. Automatika je všemocná a člověk nemohl vlastně nijak otevření portálu a jeho provoz ovlivnit. Ale předpis je předpis, a tak tu postávali vždy dva asistenti, kteří pak podali hlášení na příslušná místa. Povinností osádky portálu bylo střežit tento prostor ještě deset minut po uzavření. Tak to aspoň tvrdily dosud platné a nikým nezrušené předpisy, ale v Agentuře nebyl snad jediný člověk, který by tento předpis znal a dodržoval. Z původně profesionálních osádek, připravených k zásahu v protipožárních a antigravitačních oblecích, se stala vlastně brigádnická služba, kterou nakonec zastával kdekdo.

Portál se během několika vteřin po průchodu uzavřel automaticky, ostatně jako obvykle. Do otevřeného portálu nebylo z tunelu ženevského centra vidět, a i kdyby tam někdo pohlédl, spatřil by jen neutrální krajinu světa G24. Aspoň tak to tedy mělo být. Ta deseti-minutová doba nebyla určena náhodně, během tohoto intervalu se uklidňovalo rozvlněné rozhraní a hladina prostorových siločar se pomalu rovnala k normálu. Každou odchylku bylo třeba monitorovat a ohlásit. Nakonec bylo nutné překontrolovat integritu T-pole, ale ženevská strana portálu byla prázdná během deseti sekund.

Asistentka Nikita spěchala, aby si upravila narušenou vizáž, a technik Padre měl na internetu rozehranou partii pokeru.

Absurdní ovšem je, že oběma tato trestuhodná nedbalost možná zachránila život.

Nejmoudřejší je ustoupit. Nebylo nač čekat. Portál se brzy definitivně zavře, a pak tady zůstane John o samotě s nevyzpytatelnou obludou, a to v poloze značně nevýhodné.

Má střílet?

Ne, to ještě není nutné, ostatně je otázka, zda ta kůže zvíci neprůstřelné vesty je vůbec zranitelná.

John měl škorpiona na řemeni na zádech, než jej dostane do palebné pozice, vsune do něj zásobník a natáhne spoušť, mohou uplynout dvě, tři vteřiny.

Příště půjdu s nabitou a nataženou zbraní do každého portálu, říká si John a uvažuje nad tím, zda bude nějaké příště.

Potom se ukázalo, že má nohy ještě rychlejší než hlavu. A nejen nohy. Necouval totiž drobnými krůčky jako primbalerína, zpět do ženevského centra se vrhl saltem, za které by se nestyděl profesionální kaskadér, udělal ještě jeden kotoul, narazil na protější stěnu, a v té chvíli už třímal v prstech nabitou zbraň.

„Zavři ten portál!“ zařval John do interkomu na von Wondera, ale v tu chvíli ještě interkom nezachytil signál vnitřní sítě ženevského centra. Von Wonder tedy Johna nemohl slyšet a John to věděl.

Zdálo se, že Johnovi přeje štěstí, protože se portál začal zavírat sám, ale obluda se ukázala být hbitější, než vypadalo její hřmotné tělo. Nejdříve se do tunelu nasunula přední noha, podobající se tlapě varana, kdyby nebyla velká jako radlice buldozeru. Tři drápy, mohutné jako bludné balvany, měly šedočervené zbarvení, a soudě dle nepěkného oděru nevěnoval dráček manikúře příliš velkou pozornost.

Za tlapou se do ženevského centra vsunula hlava, které teď nedominovalo nazelenalé oko, ale tlama vybavená několika desítkami nažloutlých zubů, zabroušených častým používáním do špičky. Jako kdyby se otevřela pekelná brána, rudá jako krev, bezedná jako jícen sopky a plná tak silného zápachu, že zcela přehlušil vůni tlapy. John usoudil, že tenhle tvor si ze všeho nejraději musí pochutnávat na mršinách. A na kostech, domyslel si, protože mnohé zuby měly ulámané špičky. Pak poněkud znejistěl, protože mu do toho oděru zavanul slabý příděch dobře uleželého hnoje.

Nakonec se do okružní chodby začalo drát válcovité tělo a John jen doufal, že portál se uzavře natolik rychle, aby obludu rozpůlil.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.